

: DE DRIE :
KLEINE KLEUTERTJES
MET DRIE PARAPLU'TJES
DOOR E. KUIPERS VAN DER KOOGH

UITGEGEVEN IN DE ZONNE-BIBLIOTHEEK
DOOR J. M. MEULENHOF - AMSTERDAM

Daar komen ze aanstappen. De drie Kleutertjes met hun paraplu'tjes.

MOEDER VERTELT
VAN DE
DRIE KLEINE KLEUTERS
MET DRIE PARAPLU'TJES
DOOR
E. KUIPERS VAN DER KOOGH

MET VELE PLAATJES IN ZWART EN
VIER GROOTE PLATEN IN KLEUREN
□ VAN ELLA RIEMERSMA □

TWEEDE DRUK

UITGEGEVEN IN DE ZONNE-BIBLIOTHEEK
DOOR J. M. MEULENHOF TE AMSTERDAM

~~~~~  
BOEK-, COURANT- EN STEENDRUKKERIJ  
G. J. THIEME, NIJMEGEN--ARNHEM  
~~~~~


DRIE KLEINE KLEUTERTJES MET DRIE PARAPLU'TJES.

DE drie kleine Kleutertjes zijn drie zusjes, bijna alle drie even groot.

Kleutertje 1, de oudste, was maar een heel klein beetje groter dan Kleutertje 2, en Kleutertje 2 maar een heel klein beetje groter dan Kleutertje 3, het jongste zusje.

Ze leeken zóó veel op elkaar, je zoudt, als je één Kleutertje zag, haast niet weten of je met Kleutertje 1, 2 of 3 sprak.

Maar je zag ze nooit alleen.

Ze gingen altijd met hun drietjes uit. Ze waren ook altijd alle drie eender aangekleed.

„Pecies eender,” zei Kleutertje 3, die nog wel eens een woord verkeerd uitsprak.

„Ze is nog zoo klein; daarom praat ze nog wel eens rare praat,” zeiden de anderen goedig.

Ze zagen er zoo aardig uit, met hun grappige hoedjes; als je ze met die hoedjes op zijde zag, dan kwam er alleen een puntje van hun neusje en wat aardige blonde krulletjes te zien; maar als ze je aankeken, met hun lachende gezichtjes, dan riep iedereen: „Dag lieve kleine Kleutertjes!”

Ze woonden met Vadertje en Moedertje, in een aardig huisje, dat midden in een tuin stond.

Je moest een hekje door aan den weg, om in het tuintje te komen, en op dat hekje stond met groote gouden letters geschreven:

„*In het Kleuterhuisje.*”

Zoo heette dat aardige huisje.

Wanneer de drie kleutertjes uitgingen, liepen ze nooit *naast*, maar altijd *achter* elkaar.

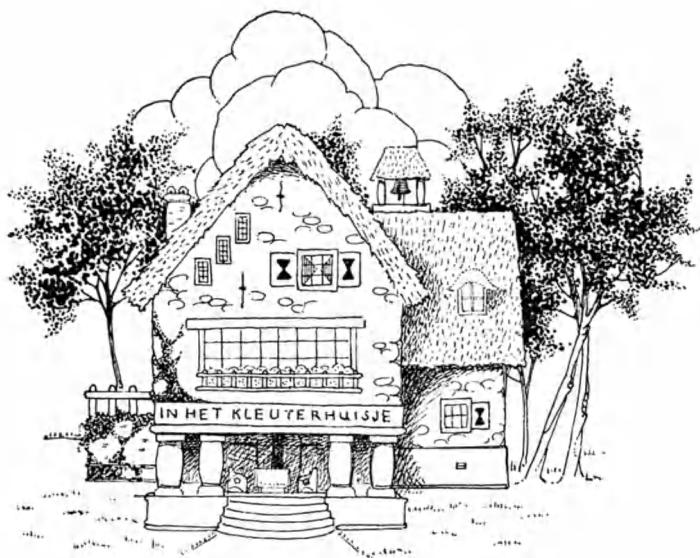
Kleutertje 1 voorop, dan Kleutertje 2, dan Kleutertje 3.

Dat had Moedertje ze zoo geleerd.

Moedertje zei: „als jullie naast elkaar, midden op den weg loopen, dan kan er wel eens een

jongen, die hard op een fiets rijdt, je omver rijden.”

Daarom moesten ze altijd langs het kantje van den weg, of in het Dorp, vlak langs de huizen lopen.

Het Kleuterhuisje.

Iedereen in het Dorp, waar ze woonden, kende de drie kleine Kleutertjes.

Of ze nog een anderen naam hadden, dat weet ik niet, want nooit werden ze anders genoemd, dan: „De drie kleine Kleutertjes.”

Zij liepen altijd keurig in de maat, want als ze het huis uitkwamen, dan bleef Kleutertje 1 even staan; als 2 en 3 dan achter haar stonden, riep Kleutertje 1: „rechts, links,” en dan gingen de voetjes allen gelijk, dan rechts, dan links, de hoogte in, en bleven ze zóó netjes loopen.

Er was nog iets aardigs.

De kleutertjes gingen nooit uit, zonder hun paraplu'tjes.

Nu denk je zeker, zoo maar gewone paraplu'tjes?

Dat moet je niet denken hoor!

Het waren paraplu'tjes zóó mooi, niemand op het Dorp had ze ooit zoo gezien.

De Kleutertjes hadden eens, in den tuin van 't Kleuterhuisje, gewandeld in den regen, onder een groote oude paraplu van Vadertje.

Met hun drietjes kropen ze er onder.

O, wat hadden ze toen een pret!

Maar die paraplu was zoo zwaar, die viel telkens naar beneden.

En ze wilden ook graag om beurten er eens alléén mee wandelen.

Na dien dag vroegen ze steeds: „Toe Moe-dertje, geef ons elk een paraplu'tje?”

„Heb je niet liever een parasolletje?” vroeg Moedertje.

Zij gingen nooit uit zonder hun paraplu'tje.

„O neen, neen, neen,” riepen ze alle drie,
„veel liever een paraplu, dan zijn we net groote
mensen.”

„Pecies goote menschen!” zei Kleutertje 3.

„Zusje zegt altijd van alles „*pecies*” zeiden de andere Kleutertjes.

Elkaar noemden ze altijd zusje.

En verbeeld je, op een dag, werd er een heele groote kist in het Kleuterhuisje gebracht.

En daar stond op geschreven:

„*Voor de drie kleine Kleutertjes.*”

Die kist kwam uit een ver land, heelemaal uit China.

Daar woonde een Oom van de Kleutertjes. Je kunt denken hoe nieuwsgierig ze waren, wat er toch wel uit die kist zou komen!

En de kist was zoo stevig dichtgespijkerd, Vadertje had lang werk eer ze open was!

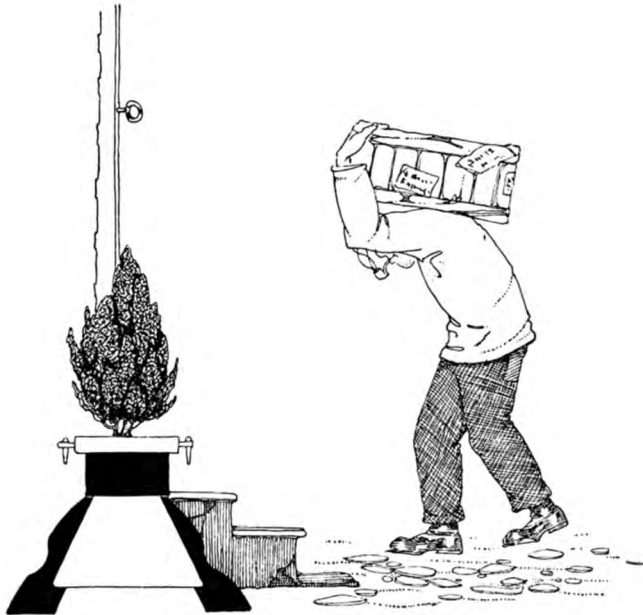
„Wat zou 't zijn, wat zou het toch zijn?”

Eindelijk! daar was de kist open, en wat zagen ze toen? *Drie paraplu'tjes!* Ja, die Oom had gehoord dat ze zoo graag elk een paraplu'tje hadden, en nu zond hij drie Chineesche paraplu'tjes.

Neen maar, zoo iets moois hadden ze nog nooit gezien!

Zulke mooie paraplu'tjes te krijgen, dat hadden ze niet kunnen denken.

En net als bij de Kleutertjes zelf, was 't ééne paraplu'tje een beetje grooter dan het andere, en zoo hadden ze dadelijk elk hun eigen paraplu'tje.

De kruier bracht een groote kist.

„O, wat een prachtige roode kleur hebben de paraplu'tjes, en kijk toch eens, allemaal aardige huisjes en figuurtjes staan er op. O, o, o, een mannetje met een staart! Een mannetje met een staart aan z'n hoofd!” riepen ze.

Ze kwamen niet uitgekeken.

Toen vertelde Moedertje, dat het geen staart was; maar dat de Chineesjes hun haar zoo lang lieten groeien.

„Draagt Oom ook een staart?” vroegen ze.

„Neen,” zei Moedertje, „Oom heeft zulk lang haar niet.”

„Hé, hoe jammer, als Oom terug kwam zonder Sineese staart,” vonden ze.

Maar ze dachten dat Oom oòk z'n haar wel zou laten groeien, anders kon je niet zien dat hij een Sineese Oom was.

Moedertje leerde nu de Kleutertjes, hoe ze de paraplu'tjes „knip op, knip neer” konden doen, zonder dat hun vingertjes er tusschen kwamen.

Den heelen dag waren ze in bewondering over die beeldige paraplu'tjes, en gingen er dadelijk mee in den tuin wandelen.

Maar stel je voor, hoe heerlijk ze 't vonden, dat ze den volgenden morgen boodschappen in 't Dorp mochten doen en de paraplu'tjes mochten meenemen! — Ze waren altijd allen vroeg op in het Kleuterhuisje.

Moedertje liet de Kleutertjes daarom vroeg in

den morgen boodschappen doen; dan was 't nog stil in de Dorpstraat, en mochten de Kleutertjes wel alleen gaan.

Want 't waren gehoorzame Kleutertjes, en ze liepen, zooals Moedertje gezegd had.

De Kleutertjes droegen roodleeren laarsjes, die zoo aardig „klik, klak, klik” deden.

Als de menschen en kinderen dat „klik klak, klik” hoorden, dan riepen ze: „Daar komen de drie Kleutertjes aan!”

Maar dien morgen, toen ze voor 't eerst met hun paraplu'tjes op, achter elkaar aankwamen, toen liep 't heele Dorp uit om naar ze te kijken. En in een huis, waar een paar luie kinderen nog te bed lagen, kwam het kindermeisje vlug de slaapkamer in loopen, en riep: „Sta toch op, sta toch op, luie kinderen, de Kleutertjes komen daar al aan, en de menschen zeggen: met roode paraplu'tjes!”

In een oogenblik vlogen de kinderen het bed uit, duwden hun gezichtjes tegen de glazen, om toch maar goed de Kleutertjes te kunnen zien.

Het kindermeisje riep tot de kinderen: „past toch op, past toch op, je duwt je neuzen nog

plat tegen het glas, of je breekt het, en dat is nog veel erger, dan zitten je neuzen vol glas!"

De kindertjes drukten hun gezichtjes tegen de glazen,
om de Kleutertjes te kunnen zien.

Ja, dat zei het kindermisje allemaal wel;
maar ze drukte zèlf haar neus tegen 't glas,
om toch maar goed te kunnen zien, hoe par-

mantig de drie Kleutertjes voorbij stapten, met die prachtige roode paraplu'tjes.

Nu moesten de Kleutertjes de boodschappen nog doen, die Moedertje ze gezegd had.

Eerst moesten ze naar:

„De slager van vet en mager.”

Ze deden nu knip, knip, knip, en de drie paraplu'tjes waren gelijk dicht.

„Dag lieve Kleutertjes, komen jullie weer wat bestellen?” vroeg de slager.

„Dag slager van vet en mager,” zeiden ze.

Toen lichtte Kleutertje 1 haar jurkje op, en wilde uit haar zak, want ze droegen alle drie een zakje met een zakdoekje onder hun jurkjes, het briefje voor den slager er uit halen, dat Moedertje er had ingestopt.

Waar was dat briefje toch?

't Zat niet meer in haar zakje. — De zakdoek werd uitgeschud, geen briefje kwam voor den dag.

Kleutertje 2, had het briefje met de boodschappen voor bakker Kadet in haar zakje.

Dat voor den slager was weg.

„Wacht eens, ik heb Moedertje wel hooren zeggen, wat we moesten bestellen, ik zal eens bedenken,” zei Kleutertje 1.

Opeens riep Kleutertje 3: „ik weet het pecies, Moedertje zei: „vijf varkens”!”

„Ha, ha, ha!” lachte de slager, „die zal ik toch maar niet sturen!”

„k Weet het, ik weet het al,” riepen nu de

Het uithangbord van den slager.

twee anderen, „lapjes” moeten 't zijn.”

„Wat zijn jullie toch knappe Kleutertjes, dat je zonder briefje, toch met je drietjes weet, dat het *vijf varkenslapjes* moeten zijn, is 't niet?” vroeg de slager.

„Ja, ja, ja!” riepen ze, en Kleutertje 3 voegde er nog bij: „pecies, dat pedoelde Moedertje.”

„k Zal er voor zorgen hoor! Dag lieve kleutertjes!”

„Dag slager van vet en mager!” riepen de Kleutertjes.

Toen Jansje, het kindermisje eens een boodschap bij den slager met hen deed, zei ze tegen de Kleutertjes: „Je moet den slager niet altijd zoo noemen.”

„Maar Jansje,” zei Kleutertje 1 verwonderd, „heb je dan nooit die mooie schilderij gezien, boven zijn deur?”

Daar staat de slager op uitgeschilderd, met een heel klein mager, en een heel groot vet varken. Moedertje heeft 't zelf voor ons gelezen, dat er boven staat:

„Ik ben de slager van vet en mager.”

„Dan heet hij toch zoo, hij zegt het zelf,” vond Kleutertje 2.

„En Moedertje zeg altijd: Kleutertje, je moet pecies zeggen, wat je pedoel,” zei Kleutertje 3.

„Zie je wel, net als zusje zegt,” zeiden de anderen, „hij bedoelt dat hij 't zèlf is.”

Jansje vond 't mal; maar daar de slager het grappig vond, en er nooit iets van gezegd had, bleven de Kleutertjes hem zoo noemen.

De paraplu'tjes werden weer opgestoken, en nu stapten ze naar bakker Kadet.

De bakker stond met z'n dochtertje Liesje,

„Wel, wel,” riep de bakker, „wat hebben jullie mooie parasolletjes.”

op de stoep van zijn huis, toen de Kleutertjes aankwamen.

„Wel, wel, wat hebben jullie mooie parasolletjes!” riep de bakker.

„'t Zijn geen parasolletjes, 't zijn Sineese paraplu'tjes,” vertelden ze.

„O ja, nou zie ik 't pas goed, ze zijn echt Chinees,” zei de bakker.

Liesje stond in bewondering naar de paraplu'tjes te kijken.

„Neem 't gerust maar in je hand,” zei Kleutertje 2 vriendelijk.

Dat vond Liesje heel aardig, en wandelde er op de stoep mee heen en weer.

Onderwijl haalde Kleutertje 2 het briefje uit haar zak, dat ze aan den bakker moest geven.

„Willen jullie niet een koekje?” vroeg de bakker, en kwam met een groote schaal waar allerlei koekjes op lagen.

„Denk maar eens na, wat je 't lekkerste vindt, dat moet je maar nemen,” zei de bakker.

„Kan niet *denken*, wat lekker is, wel *poeven*,” zei Kleutertje 3.

Daar moest de bakker om lachen.

„Proef dan maar,” zei hij.

„Dank u wel bakker,” zeiden ze, toen de koekjes waren opgegeten, „dag Liesje.”

„Dag Kleutertjes!” riepen de bakker en Liesje.

„Wat zijn het toch drie vriendelijke kleine

Kleutertjes!" vonden de bakker en Liesje, ja, dat vond iedereen!

Vroolijk liepen de Kleutertjes weer naar huis. En na dien dag gingen ze nooit weer uit, zonder hun paraplu'tjes.

Er was nog iets aardigs. De paraplu'tjes werden nooit nat!

Want als 't begon te regenen, stopten zij ze dadelijk in het parapluzakje, dat Moedertje er voor genaaid had.

Ze namen die altijd mee.

Nu moet je niet denken dat de Kleutertjes zelf bang van den regen waren.

O, wel neen! 't was alleen maar voor de mooie paraplu'tjes.

Want Moedertje zei altijd: „Regen brengt Zegen. En na regen komt het zonnetje weer.”

Wat *Zegen* was, dat wisten ze niet goed, want ze hadden nooit gehoord, dat er iets gebracht werd als 't regende, dat zoo heette.

Maar ze begrepen dat 't wel iets was, waar je blij mee moest zijn, omdat ze dikwijls zelf zoo'n pret hadden als 't regende!

En dat het zonnetje na den regen kwam, ja, dat wisten ze wel.

Want gisteren, toen ze wandelden, zeiden ze: „k geloof dat 't begint te regenen.” Ze staken hun neusjes in de lucht, en ja wel, op ieder neusje viel een dropje.

Dadelijk zette ze hun hoedjes af, en zongen het aardige liedje, dat Moedertje ze geleerd had, van:

„Regendropje, regendropje,
Val maar op mijn bloote kopje!” —

En daar hield de regen al weer op.

„Kijk, kijk, daar komt 't zonnetje al, pecies wat Moedertje gezegd heb,” zei Kleutertje 3.

„En kijk eens,” riepen de anderen, „hoe aardig, daar blijven nog kleine dropjes aan de blaadjes van de heg hangen. En wat mooie kleurtjes kwamen er in 't dropje van 't zonnetje, maar — weg was het dropje!

Dat is net als bij bellenblazen, vonden ze.

Als ze op een klein tafeltje, in den tuin van 't Kleuterhuisje, een kommetje met zeepsop kregen, en elk een steenen pijpje, waar je eerst boldeboldebol, o, zoo'n grappig geluid, zeepbellen mee in 't kommetje blies; maar dan moest je, o zoo voorzichtig de zeepbel uit je pijpje blazen,

dan kwam er een zeepbel, veel, duizendmaal
grooter dan het regendropje, en prachtige kleuren!
maar — net als 't regendropje, weg was de
zeepbel, je wist niet waar die bleef!

De drie kleine Kleutertjes waren aan 't bellenblazen.

En als je verkeerd in je pijpje blies, brrr—
brrr! — de Kleutertjes rilden er nog van, dat
was vieze smaak, dan kwam al 't zeepsop in
je mond!...

Maar verleden week, dat was me een regen!

O! o! o! ze moesten er nog om lachen, als ze er aan dachten. — Toen had Moedertje gezegd: „Kleutertjes, trekken jullie je regenmanteltjes maar aan, 't wordt zoo donker, ik vrees dat 't zal gaan regenen.

Je moet dus niet verder gaan dan het heuveltje, en als 't begint te regenen, gauw naar huis komen, hoor!”

„Ja, Moedertje, heusch!”

Moedertje knoopte de regenmanteltjes tot boven aan hun hals vast.

Nu kregen ze geen hoedjes op; maar de aardige puntkapjes van de regenmanteltjes over hun hoofd.

Wat zagen ze er nu grappig uit, net kaboutertertjes.

Dat vond Moedertje ook en zei, toen ze weggingen: „Dag kleine Kabouters!”

„Dag Moedertje Kabouter!” riepen ze lachende terug.

Het heuveltje waar ze heengingen, lag een eindje achter het Kleuterhuisje. Als je de achterdeur aan den tuin van 't Kleuterhuisje open deed, zag je een héél smal paadje, daarheen liepen ze dan achter elkaar, en speelden op 't heuveltje.

Er was ook een zandhoop, dan namen ze hun vormdoozen mee, en bakten heerlijke zandtaartjes.

Op de groote paden mochten ze niet loopen; maar op dat smalle paadje liep niemand als de Kleutertjes.

De paraplu'tjes namen ze natuurlijk weer mee.

Maar pas waren ze bij 't heuveltje, of daar begon het op eens vreeselijk te regenen, klets, klets, klets, plas, plas, plas! Neen maar! in zoo'n regen hadden ze nog nooit geloopen.

Wat moesten ze lachen, hun gezichtjes werden heelemaal nat!

„Pecies of Jansje de spons over me hoof duip,” zei Kleutertje 3.

Nu nam Kleutertje 1 gauw haar paraplu'tje en dat van Kleutertje 3 onder haar regenmantel.

Kleutertje 2 had haar paraplu'tje al in 't parapluzakje gedaan.

Nu konden ze 't kleine zusje tusschen hen innemen, gaven haar elk een hand, dan kon ze flink met de anderen meeloopen, en nu ging het op een drafje naar huis!

Plas, plas, plas! deed de regen al maar door.

De weg was dadelijk zóó nat, dat ze telkens in de plassen traptten.

Maar ze vonden 't allemaal niets, wel neen,

Met zusje liepen ze op een drafje naar huis.

ze moesten zoo lachen, en hadden pret, en — de paraplu'tjes bleven heerlijk droog!

Moedertje stond al aan de deur van 't Kleuterhuisje te kijken, toen ze aankwamen.

„Kom maar gauw binnen, wel, wel, wel, wat

zijn jullie nat!” zei Moedertje. Jansje nam gauw de natte regenmanteltjes mee.

En daar kwam Vadertje ook al aan, en Moedertje riep: „O, vadertje kom eens helpen, de Kleutertjes zijn zoo nat, we zullen ze gauw de laarsjes uittrekken!”

Vlug gingen de natte laarsjes en kousjes uit.

„Ach, ach, wat hebben m'n Kleutertjes koude pootelootjes, ik zal ze eens gauw warm wrijven,” zei Vadertje.

Toen kropen de Kleutertjes met hun bloote voetjes, heel dicht bij elkaar.

Want Vadertje zei: „ik kan in elke hand van mij, wel drie van die kleine pootjes nemen.”

Dat deed Vadertje, en wat was dat lekker, die koude pootjes in Vadertjes warme hand!

Daar kwam

Met hun drieën kropen ze op Vaders knie.

Moedertje, met drie paar schoone kousjes, en drie paar pantoffeltjes, die Moedertje even bij het keukenvuur gewarmd had.

Maar vóór dat de kousjes aangingen, deed Vader op hun bloote voetjes:

„Kriebelde krabbeltje kwam geloopt,
Kwam op de bloote pootjes gekropen!”

O, o, wat moesten ze toch lachen, en al die pret kwam door den *regen!*

Maar 't aller, aller prettigste moest nog komen.
Want verbeeld je wat Moeder zei!

Moedertje zei: „Ik ben bang, dat m'n Kleutertjes een beetje pijn in hun buikje kunnen krijgen, van die natte voetjes, daarom moesten we maar „Zondagje” spelen, dan krijgen ze een lekker warm kopje thee, dat zal er goed voor zijn.”

„O, o, heerlijk!” riepen de Kleutertjes blij, en klaptten in de handen van plezier.

Andere dagen mochten ze met een oud serviesje, ook wel eens thee schenken; maar dat was maar *fop thee*, zie je, en dan deden ze met hun vingertjes, of ze de suiker uit de kopjes likten, en dat was heelemaal niet vies, want er was niets in, het was maar *fop suiker*. Ze

speelden maar of ze echt thee met suiker dronken. Maar heusche thee, uit het mooie Zondagsche serviesje, o beeldig, wit met lichtblauwe bloempjes was dat. Kijk, Moedertje zette het al klaar op hun klein tafeltje.

En het water begon al te koken, op dat

Net als Zondags, mochten ze thee schenken.

aardige gasstelletje in de kamer. Ja, dan keken ze goed of het dekseltje prrr't prrr't zei, en de stoom uit het tuitje kwam, dat wisten ze wat goed; dan riepen ze: „Moedertje, Moedertje, het water kookt!” En dat gebeurde nu allemaal net als Zondags.

„Pecies Zondag,” zei Kleutertje 3.

En Moedertje deed heusche thee in het trek-

potje, en goot het vol met het kokende water, en vulde 't suikerpotje en de melkkan.

Nu hadden ze ook lepeltjes.

O foei! ze zouden nu niet met hun vingertjes in de kopjes komen, neen hoor, ze namen de lepeltjes, en zongen: „roeren, roeren, met een lepeltje!”

Kleutertje 1 mocht de thee in de kopjes doen, Kleutertje 2 de melk, en Kleutertje 3 de suiker, drie lepeltjes deed ze in elk kopje, „dan is 't pecies lekker zoet,” zei 't kleine ding.

„Pas op, mors niet op je Zondagsche jurk,” zeiden ze tegen elkaar, want als je speelde dat 't Zondag was, dan moest je net doen of je je Zondagsche jurk aan had.

„Wel, wel,” vroeg Vader, toen hij de kamer inkwam, „wat is dat allemaal, is 't Zondag vandaag?”

„Ja, ja, ja Vadertje.”

„Mag ik ook meedoen?”

„Ja, ja, ja Vadertje,” juichten ze weer.

„En zeker net als alle Zondagen spelletjes doen?”

„Ja, ja, Vadertje!”

„En wàt zullen we spelen?”

„k Zie, 'k zie, wat u niet ziet,” riepen de Kleutertjes.

Dat spelletje deden ze zoo graag, en dan moest Vadertje raden wat het was, want Vadertje kon 't nooit raden, en liet ze dan zoo lachen.

„Vadertje, oogen toe, en niet luisteren hoor!” riepen ze.

Vader deed heel gehoorzaam zijn oogen toe, hield zijn handen op de ooren, en riep: „Ik zie niets, en ik hoor niets!”

„Heusch niet, vadertje?”

„Heusch niet, Kleutertjes.”

Toen liepen ze alle drie naar Moeder, en fluisterden ze met elkaar, dat vader moest raden „zijn eigen neus,” dat hadden ze verleden Zondag ook gedaan, en toen kon Vader het maar niet raden.

Eerst zeiden ze aan Kleutertje 3, dat ze er toch goed aan moest denken, als Vader vroeg: „is het dît of dât?” dat ze niets mocht zeggen, dan *ja* of *neen*.

Want verleden Zondag moest Moeder raden, dat het 't *trekpotje* was.

En toen Moeder aan Kleutertje 3 vroeg: „is 't soms het suikerpotje?”

Zei Kleutertje 3: „pecies mis, 't is het trekpotje!” Nou, toen behoefde Moeder niet meer te raden, dat spreekt.

„Vadertje oogen en ooren open, nu mag u raden!”

Vader noemde allerlei dingen op; hij kon 't maar niet raden.

„Staat het soms boven op den Kerktoren?” vroeg Vader.

Wat moesten ze lachen!

En Kleutertje 3 zei: „O Vadertje, hoe kan uw . . .”

„Stil, stil, stil,” riepen de anderen, want ze begrepen wel, dat ze had willen vragen, „hoe kan uw neus op den Kerktoren staan?”

„Ach lieve Kleutertjes,” zei Vadertje, „ik ben zóó moe van het raden, ik moet eventjes uitrusten en een dutje doen.”

Toen ging hij achter in zijn stoel zitten en deed net of hij sliep.

Nu liepen de Kleutertjes alle drie zacht naar hem toe, klauterden op z'n knieën, pakten Vadertjes neus beet, en riepen: „O, domme Vadertje, 't is uw neus, dat moest u raden!”

„Wat,” riep Vader, die dadelijk wakker werd,

„ik zal jullie krijgen, om mij zoo bij den neus te nemen.”

In een oogenblik waren ze van Vaders knie, renden door de kamer en Vadertje hen achterna.

Moeder hield het tafeltje met het serviesje vast, dat ze het niet omver konden loopen.

Eindelijk! daar had Vader ze alle drie gepakt!

Als ze hem elk een zoen op z'n neus gaven, dan mochten ze weer vrij zijn.

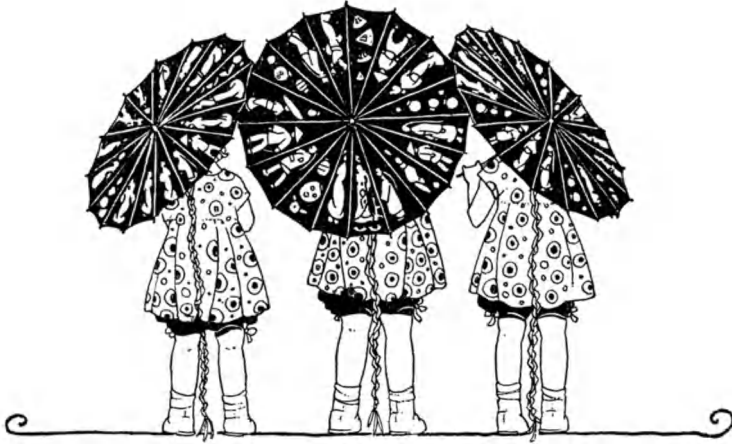
Dat deden ze dadelijk!

Nu moesten ze rustig nog even een kopje thee drinken, zei Moedertje.

Wat een heerlijk dagje was het toch!

„O, nu weet ik wat het is: „Regen brengt Zegen,” riep Kleutertje 1, „Zegen is lekkere warme thee en Zondagje spelen, want dit heeft de regen gebracht!”

En toen ze 's avonds naar bed gingen zongen ze alle drie: „Regen brengt Zegen, Regen brengt Zegen!”

DE DRIE CHINEESJES.

DE Kleutertjes stonden klaar om weer op het heuveltje te gaan spelen.

Ze liepen door den tuin naar 't achterdeurtje, maar bleven praten bij den tuinman.

„O, kijk es kijk es!” riep Kleutertje 3, „o, pecies een Sineese staart!”

Ze zag een dikke vlecht op den grond liggen, maar wist niet wat het was.

„Wat is dat tuinman?” vroegen de anderen.

„Dat is bindbies, kijk, nou trek ik er zoo'n langen stengel uit, om de planten mee op te binden,” vertelde de tuinman.

„Maar wat bedoelt het kleine zusje?”

„O, ik bedoel dat het precies een Sineese staart is,” zei Kleutertje 3 weer.

Toen lieten de anderen hun paraplu'tjes zien, met de Sineese poppetjes en nu begreep hij wat

De tuinman bond de staartjes om hun hoofd.

Kleutertje 3 „bedoelde”.

„Hè toe, tuinman, maak van die lange slieren, voor ons elk een staartje, dan gaan we Sineesje spelen!” vroegen ze.

„Wat zijn jullie toch kemieke kleine Kleutertjes,” zei de tuinman; „maar de Chineesjes

op je paraplu'tjes, hebben allemaal zwarte staartjes, en 't bindbies is haast wit; kan dat dan wel?"

„O, ja, ja, ja, d'r zullen in Siene ook wel Si-neesjes zijn, met licht haar en staarten, toe tuinman geef 't ons maar.”

„Ga dan hier maar in 't gras zitten, en dan moet je netjes de stengels naast elkaar leggen, dan zal ik de staartjes vlechten,” zei de tuinman lachende.

In een oogenblik zaten ze alle drie in 't gras, druk bezig.

En de tuinman had al gauw drie staartjes gevlochten.

Onderaan bond hij ze met een eindje van 't bies vast. Dat vonden ze prachtig, nu was er een kwast aan.

„Wil je ze nu om ons hoofd binden tuinman?"

De tuinman die ook schik in de grap kreeg, zei: „Zeker, ik zal ze net zoo laten hangen, als bij de Chineesjes, zet dan je hoedjes maar af.”

Dat deden ze vlug.

En nu bond de tuinman de staartjes netjes vast.

De hoedjes werden weer opgezet.

Ze bekeken elkander eens. O, 't was prachtig! de staarten kwamen zoo mooi onder de hoedjes

uit; ja nu waren ze heusch net Sineesjes, met echte staarten.

„Dank je wel tuinman.”

„Dag lieve Chineesjes,” zei de tuinman.

En zoo stapten ze achter elkaar, door 't smalle paadje naar 't heuveltje.

„Ra-ta-plan — Ra-ta-plan-plan-plan!” hoorden ze.

„O, d'r komen zeker soldaten aan!”

Maar toen ze vlak bij 't heuveltje waren, zagen ze een jongen met een trom, die, toen hij boven op het heuveltje stond, flink begon te trommelen.

Daar was Hans met zijn trommel.

„O, 't is Hans, dag Hans!” want de Kleutertjes kenden Hans uit het Dorp wel.

't Was een aardige jongen; heel wat grooter dan de Kleutertjes.

„Dag Kleutertjes, wacht, ik kom bij je!” riep Hans.

„Kijk eens wat een mooien trommel ik verleden Zaterdag, voor mijn verjaardag heb gekregen,” zei Hans.

„Als 't weèr Zaterdag is, dan zijn wij jarig,” vertelden de Kleutertjes, want ze waren alle drie op denzelfden dag jarig.

„Ja, zei Hans, dat weet ik wel, dat weten alle menschen en kinderen in 't Dorp ook. Want dan geeft je Moeder zeker weer aan alle kinderen chocolademelk, en tulband?”

„O, ja, ja, ja!” riepen de Kleutertjes.

Die goede Moeder, kookte dan ketels vol chocolademelk, en hoeveel tulbanden bakker Kadet, dan wel moest bakken, verbazend, zóo veel!

En 't liefst had Moeder dat de armste kindertjes kwamen, die thuis zoo iets niet kregen. En dan gaf Moedertje die ook nog een lekker stuk tulband mee naar huis.

Hans zei: „dan kom ik je feliciteeren hoor, en dan zal ik een mooie roffel op m'n trom voor je slaan.”

„Hè, Hans, doe 't nù eens?” verzochten ze.

„Goed, blijf jullie daar dan staan, dan kom ik er angs met mijn trom.”

Nu keerden de Kleutertjes zich om en daar zag Hans de staarten!

„Ha, ha ha! Ho, ho, ho!” o, wat moest die jongen toch lachen.

„Maar Kleutertjes, wat heb je nu toch uitgevoerd?” vroeg hij, hij kon haast niet praten, zóó moest hij lachen om die staarten, die van hun hoofd tot aan hun laarsjes hingen.

Wat moest Hans lachen.

Maar de Kleutertjes lachten heelemaal niet, en vroegen met een ernstig gezichtje:

„Maar kan je dat dan niet zien Hans? we zijn drie Sineesjes!”

„O, ja, ja, zeker, ha! ha! ha! wat leuke

Chineesjes. En kan je ook Chinees praten?” vroeg Hans.

„Neen, dat kunnen we niet, ken jij het Hans?”

„Wel ja, dan zeg je maar Babelebaba, Bébelebebé, Bobelebobo.”

„Is dat heusch Sinees, Hans?”

„Wel, als je Chinees praat, begrijpen de menschen je toch niet, en als je dàt zegt, begrijpen ze er ook niets van, dus is het net zoo goed als Chinees,” vond Hans.

Toen zei Kleutertje 1 tot de zusjes: „als er nu iemand wat aan ons vraagt, dan zal ik zeggen: Babeleba, Kleutertje 2: Bébelebé, en Kleutertje 3: Bobelebo, dan zijn we precies Sineesjes.”

„O, ja, pecies, pecies!” riep Kleutertje 3.

Kleutertje 2 vond, dat ze 't voor Hans eens moesten zeggen.

„O, je kent het best hoor,” zei Hans, „maar nu zal ik eens mooi voor je trommelen — Ra-ta-plan — Ra-ta-plan — Ra-ta-plan-plan, plan, hier komt de trommelslager an,” speelde en zong Hans.

Wat een pret hadden ze toch!

„Maar nu moet ik naar huis,” zei Hans.

Toen Hans weg was, vonden de Sineesjes dat ze hun paraplu'tjes op 't heuveltje moesten zetten. De stok van 't paraplu'tje stevig in den grond.

Zij namen hun zakdoekjes, want de Kleutertjes hadden altijd een schoon zakdoekje bij de hand, legden die op 't heuveltje, gingen daar op zitten.

Ze waren juist bezig hun paraplu'tjes zóó te zetten, dat 't net was, of ze in een Sinees huisje zaten, toen ze hoorden vragen:

„Lieve kinderen, kan je mij ook zeggen, welk

De juffrouw moest wel lachen toen ze het Sineesje zag.

pad ik moet inslaan om naar het Dorp te komen?”

„Babelebaba,” zei Kleutertje 1.

„Bébelebebé,” zei Kleutertje 2.

„Bobelebobo,” zei Kleutertje 3.

De juffrouw die vóór hun stond, met een

klein koffertje in haar hand, en naar den weg gevraagd had, dacht:

„Kom, die kinderen zijn veel te groot om niet goed te kunnen praten, 'k zal 't nog maar eens vragen:

„Lieve kinderen, wil je mij eens zeggen, welk pad ik nemen moet om naar 't Dorp te gaan?”

Maar weer kreeg ze van alle drie hetzelfde gekke antwoord.

Ze moest wel lachen, vooral toen ze die drie aardige gezichtjes aanzag; maar ze zei nog eens: „Ja, jullie maken grapjes, maar 'k zou 't zoo graag weten, ik moet met den trein mee, je kunt me toch wel verstaan?”

En nu riep Kleutertje 3: „Kennen je niet verstaan, we zijn Sineesjes, kijk maar!”

En tegelijk keerde ze zich om.

„Babelebaba, Bébelebebé,” zeiden de andere Kleutertjes, en keken bestraffend Kleutertje 3 aan.

En 't kleintje schaamde zich, dat ze vergeten had Sinees te praten, en zei heel zacht: „Bobelebobo.”

Maar Kleutertje 1 en 2 hadden zich nu ook omgekeerd, en daar zag de juffrouw ze alle drie naast elkaar staan, met de staartjes op hun rug!

De juffrouw wist niet wat ze zag, en moest wel erg lachen, maar hield zich goed. Ze was bang, dat de Chineesjes boos zouden worden, als zij ze uitlachte.

De juffrouw keek nog eens goed uit, of er ook iemand aankwam, die haar kon helpen. Neen, niemand te zien.

Toen zei ze: „O, ja, nou kan ik 't wel begrijpen, jullie praat Chinees, dat hoor ik wel; maar als je me nu met die mooie parasolletjes het pad eens aanwees, dat ik nemen moet.”

„'t Zijn geen par...” begon Kleutertje 3 weer; maar toen Kleutertje 1 zei: „Babelebaba,” zweeg ze gauw, en vertelde ze maar niet dat het „paraplu'tjes” waren.

Nu nam Kleutertje 1 haar paraplu'tje, knip, deed ze het dicht, en wenkte de juffrouw om mee te gaan.

Deftig stapte ze nu vooruit; de juffrouw achter haar aan.

Deftig stapte zij voor de juffrouw uit.

Een eindje liepen ze 't heuveltje om, toen strekte ze 't paraplu'tje zoo recht mogelijk uit, en wees den weg die de juffrouw moest gaan.

„Is dat het pad?” vroeg de juffrouw.

Kleutertje zei geen woord; maar knikte zoo hard met haar hoofd „ja”, dat de staart er wat lossen door zat.

„Dank je wel lief Chineesje,” zei de juffrouw en liep verder.

„Babelababa!” zei Kleutertje, boog heel deftig, en liep weer naar de anderen.

O, o, wat hadden ze toch een plezier, want de juffrouw dacht stellig dat ze èchte Sineesjes waren!

„Kling, klang, kling, klang!” Dat was de klok die boven op 't Kleuterhuisje stond, en geluid werd, als de Kleutertjes thuis moesten komen.

Wat zouden Vadertje en Moedertje er toch wel van zeggen, dat ze als Sineesjes thuis kwamen!

Niet als andere dagen, zetten ze hun hoedjes af, maar liepen dadelijk de kamer binnen.

„Wat is dat, zijn jullie vergeten je hoedjes af te zetten?” vroeg Moeder.

„Breng ze maar vlug weg; je boterhammetjes staan klaar.”

Vader en moeder zaten al aan de koffietafel.

Maar nu keerden de Kleutertjes zich om, en riepen: „We zijn Sineesjes, en we kunnen ook Sinees praten, dat heeft Hans ons geleerd!”

„Laat ik dat eens hooren,” vroeg Vadertje.

En heel ernstig zeiden ze:

„Babelababa.”

„Bébelebebé.”

„Bobelebobo.”

Je kunt denken, hoe Vadertje en Moedertje moesten lachen!

„Wat zijn jullie toch kluchtige Kleutertjes!

Maar kom nu maar gauw aan tafel,” zei Moedertje.

De hoedjes werden afgezet, en daardoor vielen de staartjes op den grond.

„Mogen we ze straks weer aan doen, en er dan mee door het Dorp gaan wandelen?”

„Neen dat zullen we maar niet doen,” vond Moedertje.

Maar toen de boterhammen op waren, werden de staartjes weer netjes om hun hoofdjes gebonden, en speelden ze in den tuin nog eens Sineesje.

Dat was toch prettig, want Kaatje en Jansje en de tuinman konden 't nu ook zien.

Kaatje en Jansje hadden toch zoo'n plezier

in die kleine Sineesjes, en lachten maar. De tuinman zei, dat hij altijd zoo verlangd had om eens naar China te gaan, maar nu behoefde hij er niet heen.

Hij wist nu precies door de Kleutertjes, hoe de Chi-neesjes er uitzien en hoe ze praten.

„Ja pecies,”
vond Kleutertje 3.

Er was nog iemand die zoo heel veel van de Kleutertjes hield.

Dat was de oude naaister, die elke week een dagje bij Moeder-tje kwam naaien.

Met haar groote bril op, kon zij dat nog keurig.

Toen de Kleutertjes veel kleiner waren, nam Moeder ze eens mee, naar het naaikamertje,

Mogen wij ook eens wieltje draaien
vroegen de kleutertjes.

waar de naaister juist met de naaimachine bezig was.

Dat hadden de Kleutertjes nog nooit gezien.

„O, wielkje draaien, wielkje draaien, mogen we ook eens wielkje draaien?” vroegen ze.

De naaister hield hun handjes vast, en Kleutertje 1 was met een ernstig gezichtje bezig.

Opeens riep Kleutertje 2: „O, kijk es, kijk es, de naald danst.”

„Piknaald, piknaald, piknaald! doet de naald!”

Nu was het haar beurt om wielkje te draaien.

Maar de piknaald vonden ze alle drie het aardigste.

De naaister nam nu Kleutertje 3 op haar schoot, ze moest ook „wielkje draaien en piknaald” doen.

De Kleutertjes wilden dat wel blijven doen; maar Moedertje zei: „’t is bedtijd.”

„Wel te rusten lieve Kleutertjes,” zei de naaister.

Toen riep Kleutertje 3: „Nacht jufvou Piknaald!” Daar moesten ze allemaal om lachen!

En de naaister zelf, vond het zoo grappig, en beloofde aan de Kleutertjes: „Je mag elke

week bij juffrouw Piknaald komen, en wieltje draaien en piknaald doen hoor!"

En je kunt denken dat ze dat graag deden, en de naaister bleef voor hun heeten: „juffrouw Piknaald."

Juffrouw Piknaald naaide ook wel eens aardige poppenkleertjes.

Al lang geleden had zij aan de Kleutertjes gevraagd: „Hebben jullie niets nodig voor je kindertjes? ze zijn haast jarig."

„Neen," zei Kleutertje, wijs, „de kinderen hebben alles."

De poppenkinderen waren gelijk jarig met hun moedertjes.

„Maar er is zeker wel iets, dat je zelf graag zoudt hebben is 't niet?" vroeg de naaister weer.

Toen riepen ze alle drie: „Ja, ja, ja, we willen zoo graag poppenbroertjes hebben, we hebben alleen maar poppenzusjes."

„En wat moeten die broertjes dan aan hebben, matrozenpakjes zeker?"

„Neen, neen, 't moeten heel kleine broertjes zijn, zooals dat lieve kleine broertje van die Mevrouw, die verleden week bij Moedertje kwam," zei Kleutertje l.

„En de baker droeg het op een kussen, kijk zóó,” vertelde Kleutertje 2. Ze legde haar zakdoekje op haar beide armen, om de naaister te laten zien, hòe dat broertje werd gedragen.

„O, zoo'n lief kindje, met 'n lange jurk, en een mutsje op z'n hoof,” vertelde Kleutertje 3.

Ra, ra, wie zijn wij?

„O, je bedoelt een bakerkindje?” vroeg de naaister.

„Ja, ja, pecies zoo'n bakerbroertje,” zei Kleutertje 3.

„Maar we zouden graag èlk zoo'n broertje hebben, dan konden we „bakertje spelen,” vertelden de anderen.

„Ik zal 't onthouden, als ik ze eens tegen kom, dan zal ik ze bij je brengen,” zei de naaister.

Daar moesten ze om lachen, want die kleine bakerbroertjes kunnen toch niet lopen!

„Dat is waar ook, maar ik zal er toch aan denken.” En dat deed de naaister heusch.

De verjaardag van de drie Kleuterfjes.

Wat troffen de Kleutertjes het, dat juist dien dag toen ze Sineesje speelden, de naaister bij Moeder was.

Die moest ze natuurlijk ook zien met hun Sineese staartjes.

Zij liepen vlug naar boven, klopten aan de deur van het naaikamertje.

„Kom maar binnen!” riep de naaister. Ze had de kleine voetjes wel gehoord.

De deur ging open, de Sineesjes kwamen de kamer in.

Maar dadelijk keerden zij zich om, waardoor de staartjes goed te zien waren.

„Ra, ra, wie zijn wij?” vroegen ze.

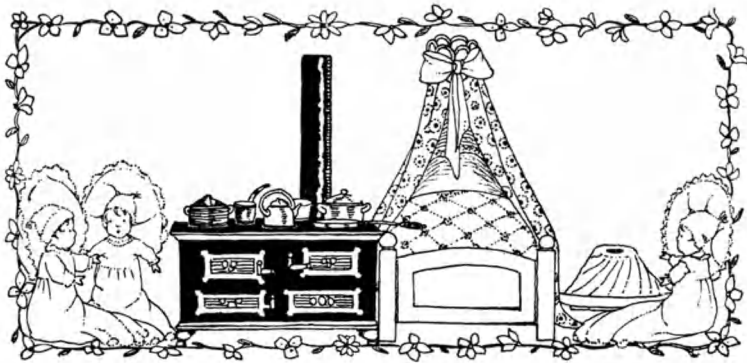
„Drie kleine Chineesjes!” riep de naaister.

Dat vonden de Kleutertjes al heel aardig, dat juffrouw Piknaald het dadelijk kon zien.

De naaister had door Jansje al van de pret gehoord.

En de Kleutertjes vonden juffrouw Piknaald 't knapste van allemaal.

Want ze hadden nog niet eens Sinees gepraat, en toen zag ze al dat ze Sineesjes waren; maar om juffrouw Piknaald plezier te doen, deden ze dat nu voor haar ook.

DE VERJAARDAG.

EN nu was dan die heerlijke dag gekomen, dat er zes jarigen waren, in het Kleuterhuisje!

Drie kleine Moedertjes, en hun drie poppenkinderen.

Wat hadden de poppenmoedertjes het de heele week druk gehad!

Want het goed van hun kindertjes, moest toch vóór dien feestdag nog gewasschen worden.

Een heerlijk werkje hoor!

Met hun drietjes stonden ze rond het waschtobbetje, en plasten en waschten, tot het goed lekker schoon was.

Nu werd het netjes op het kleine rekje, in

den tuin te drogen gehangen, en later door Jansje keurig gestreken.

„We zullen onze kindertjes vandaag maar vast aankleeden; morgen als we zelf jarig zijn, hebben we geen tijd,” zeiden de Kleutertjes tegen elkaar.

En zoo werden de poppenkinderen, toen ze heel netjes waren gekleed, met de mooie witte jurkjes, in hunne stoeltjes gezet.

„En nu heel rustig blijven zitten,” zei Kleutertje 1 tot de poppen.

„En vooral je niet kreukelen,” zei Kleutertje 2.

„En pecies doen wat Moedertjes zeggen,” zei Kleutertje 3.

En heel gehoorzaam bleven hun kindertjes tot den volgenden morgen stil en netjes in hun stoeltjes zitten.

Maar de poppenmoedertjes waren den volgenden morgen niet zoo stil!

„Zusjes,” riep Kleutertje 1, „wordt toch gauw wakker, we zijn jarig!”

„O ja, we zijn jarig!” riep Kleutertje 2, en was op eens goed wakker.

„k Heb nog zoo'n sjaap!” zei Kleutertje 3, en deed haar oogjes weer toe.

„Maar zusje, hoor je 't wel, we zijn jarig!”
riepen de anderen weer.

„O, o, o, ja, ja, pecies we zijn jarig!” riep nu 't
kleine ding, en zat al overeind in haar ledikantje.

Ze sprongen nu alle drie uit bed, liepen op

Wij zijn jarig! riep Kleutertje 1.

de bloote voetjes, vlug naar de slaapkamer van
Vader en Moeder.

„Bons, bons, bons” deden ze op de kamerdeur,
en riepen:

„We zijn jarig, we zijn jarig! Mogen we
binnenkomen?”

„Ja kom maar,” riep Moeder, want Vader en

Moeder moesten ze toch het alleréérste zoentje geven, en féliciteeren!

In een oogenblik zaten ze op 't groote bed, en waren druk bezig met een stoeipartijtje met Vader, toen Moeder zei: „Ik hoor Jansje boven komen, laat je maar gauw aankleeden, dan doen we wie 't éérste klaar is.”

In een wip waren ze de kamer weer uit, en kwamen bij Jansje.

„Ik feliciteer je wel, lieve Kleutertjes, en hier heb je een presentje.” En Jansje zette een doos op tafel.

En toen ze die open deden, lagen er drie beeldige kransjes in, die Jansje gemaakt had, van Madeliefjes.

„O Jansje, hoe mooi, hoe aardig, dank je wel hoor, en mogen we die opzetten?”

„Zeker, als je klaar bent, dan zal ik ze netjes op je krullebolletjes zetten, dan mag je zóó naar beneden gaan,” antwoordde Jansje.

Ze lieten zich vlug helpen met aankleeden, want ze verlangden de kransjes op hun hoofd te zien.

Wat stonden ze aardig, en Jansje had ze zoo stevig gemaakt!

„Ze zullen nog beter blijven zitten dan de Sineese staarten,” meenden de Kleutertjes.

„We zijn klaar, Moedertje, we zijn 't eerste klaar, we hebben 't gewonnen!” riepen ze.

Jansje bracht een doos met presentjes.

„Ik kan wel zien dat je jarig bent, zulke vlugge Kleutertjes; maar wacht eventjes, dan gaan we allen gelijk naar beneden, daar is een geheimpje,” zei Moedertje.

„O, ik denk een presentje, wat zou het zijn?” vroegen de Kleutertjes aan elkaar.

„Och, mijn lieve kindertjes, zijn we jullie heelemaal vergeten!” riepen ze op eens, toen ze de drie poppenkinderen allen nog even netjes en met hun kleertjes heelemaal niet gekreukeld, zagen zitten.

De poppen werden hartelijk gezoend.

„Eerst fistreeren, en dan krijgen jullie een pesentje hoor!” zei Kleutertje 3.

De poppen werden nu allen hartelijk gefistreerd en gezoend.

Nu kwamen ze met de presentjes.

Dat waren beeldige armbandjes voor hun kindertjes, die de Kleutertjes zelf gemaakt hadden van mooie gekleurde kralen.

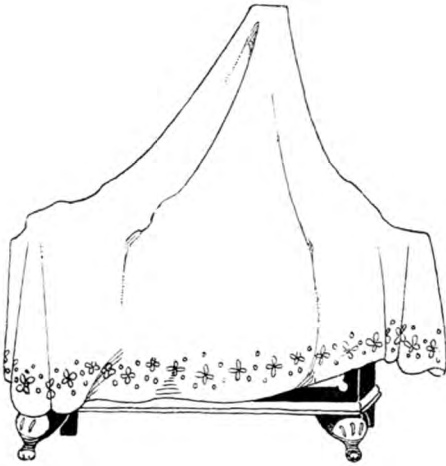
Gauw werden ze de poppen aangedaan. En ik denk, dat de poppenkinderen er wel heel blij mee waren, en ook dat ze eindelijk eens uit de stoeltjes mochten, want de kleine moedertjes hielden ze nu op hun arm.

„Wie gaat er mee naar beneden?” riep Moedertje.

„Wij, wij, wij!” riepen de Kleutertjes.

„Wat zien jullie er aardig uit met die kransjes, wie heeft die gemaakt?”

„Dat heeft Jansje gedaan,” vertelden ze.

Wat zou daar onder dat kleedje staan?

Moedertje vond dat ook heel aardig van Jansje verzonnen.

Vroolijk liepen nu allen naar beneden. En wat was het eerste dat de jarige Kleutertjes zagen?

In een hoek van de kamer stond iets, met een kleedje bedekt.

„Zou 't iets voor ons zijn?”

„k Zou 't kleedje er maar eens afnemen,” zei Moeder.

Voorzichtig deden ze dat.

Neen maar, dat was een verrassing!

Want een beeldig kookfornuisje kwam voor den dag!

Niet zoo maar een gewoonkleinfornuisje, waar je niet warm op kan koken, neen hoor! op dit fornuisje kan heusch alles gekookt worden.

Moedertje vertelde hoe dat kon.

Een waterketeltje stond in 't midden van het fornuisje.

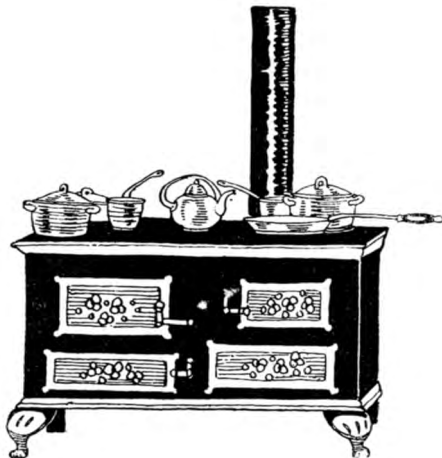
Groote blinkende pannetjes aan de kanten.

„O, kijk er is een oventje in, ook!”

„En een koekepan is er bij!”

„En vormpjes om heusche taartjes te maken!”

Ze ontdekten telkens wat aan dat prachtige fornuisje.

Een beeldig fornuisje kwam voor den dag.

Hoeveel zoentjes kregen Vadertje en Moedertje er voor!

„Maar nu moeten jullie aan tafel komen, want ik weet nog een pretje,” zei Moeder.

„Wat is het, wat is het?”

„Ja, 't is ook een geheimpje, denk ik. Juffrouw Piknaald heeft laten vragen, of je eens eventjes, alle drie bij haar komt op je verjaardag.

Nu moet je maar gaan als je de havermoutpap ophebt, je mag vroeg komen.”

„En mogen we de kransjes ophouden Moedertje?

„En zonder hoedjes dan gaan?”

Ja, dat was best.

Ze stonden juist klaar om weg te gaan, toen ze hoorden:

„Ra-ta-plan — Ra-ta-plan-plan-plan!”

„O, dat is Hans, dat is Hans!”

Ja, daar kwam Hans met z'n trom.

„Dag jarige Kleutertjes!” riep hij.

„k Heb je toch beloofd, dat ik op je verjaardag een roffel zou komen slaan?

Nóu zal je eens wat hooren.”

En Hans sloeg op z'n trom een roffel als de knapste tamboer.

Wat vonden de Kleutertjes dat aardig!

Maar nu moesten ze naar de naaister.

„O, dan loop ik mee; maar wat zijn jullie mooi!” zei Hans, toen hij de kransjes op hun hoofd zag.

„Moeten de staartjes er niet aangebonden worden?” vroeg hij lachende.

„Neen, dat zou niet mooi staan,” vonden de Kleutertjes.

Nu gingen ze op weg.

Wat hadden de Kleutertjes veel te vertellen van het fornuisje.

„Ik kom eens bij jullie eten, hoor!” zei Hans.

„Dan zullen we pannenkoeken voor je bakken,” beloofden ze.

Onder al dat vroolijk gepraat, waren ze al gauw bij de naaister.

Zij had de Kleutertjes zien aankomen, en stond al aan de open deur.

„k Zal hier buiten wel wachten, dan breng ik je weer thuis,” zei Hans.

Maar 't vriendelijke naaistertje vroeg, of Hans ook binnen kwam.

Dat deed hij graag, en nu volgden allen de naaister naar haar mooi voorkamertje, waar ze alleen Zondags zat.

En wat zagen daar nu de Kleutertjes?
Je zult het nooit raden, daarom zal ik het

maargauw vertellen:

In de groote leun-
stoel daar lagen —
*drie kleine broer-
tjes!*

Zulke snoezige
broertjespoppen, als
zeker niemand be-
zat, sliepen rustig
naast elkaar in den
stoel.

Eerst zeiden de
Kleutertjes niets, zóó
verrast waren ze.

Maar op eens
kwamen ze naar de
oude naaister, sloe-

gen hun armpjes om haar hals, hieven de
lieve blijde gezichtjes naar haar op, om haar
een zoen te geven.

„Wat schattige broertjes, wat schattige broertjes,
zijn die heusch voor ons, juffrouw Piknaald?”

„Ja, ja, zeker, neem ze maar eens op.”

De drie kleine broertjes in een
groote leunstoel.

„O, ze liggen elk op een kussen!

„O, wat beeldige lange jurkjes!

„O, o, wat grappige mutsjes hebben ze op!

„Pecies lief bakerbroertje!”

Zoo riepen de Kleutertjes blij. En telkens zagen ze weer iets moois aan de broertjes.

„Kijk, kijk, nou doen ze de oogjes open, pecies als wij, als we wakker worden!” riep Kleutertje 3.

Want nu ze de broertjes opnamen, deden ze alle drie de oogjes flink open.

Maar de mutsjes, die grappige mutsjes, die met een bandje onder de kinnetjes werden vastgemaakt!

Puntmutsjes met bovenaan een kwastje!

Neen, zulke aardige mutsjes hadden de Kleutertjes nog nooit gezien!

„Ja,” zei de naaister, „die heb ik zoo gebreid, want dan kan je dadelijk zien, dat het broertjes zijn; zusjes dragen zulke mutsjes niet.”

„O, maar juffrouw Piknaald, hoe knap, hebt u dat zelf gedaan?”

„Ja, ja, alles genaaid ook hoor!”

Daar werd de naaister nog eens voor gepakt. Ze was zèlf zoo blij, dat de Kleutertjes zoo in hun schik waren met de broertjes!

„Nu moet je goed opletten, hoe je ze dragen moet, want je wilt er zeker mee naar huis wandelen?”

„Luister eens Kleutertjes,” zei Hans.

„Ik heb nog een boodschap in 't Dorp te doen, ik ben gauw terug, dan kom ik je halen.”

De naaister werd nog eens bedankt.

Hans ging heen.

Nu werden de broertjes op de kus-sentjes gelegd, en zoo moesten ze elk een broertje dragen.

„O, ze zijn nog wakker, ze hebben geen sjaap, d'r oogjes zijn open!” riep Kleutertje 3 toen ze haar broertje opnam.

Maar toen ze op 't kussen lagen, sliepen ze dadelijk weer gerust, met de oogjes toe.

„Zijn we nu geen echte bakertjes?” vroegen de Kleutertjes, toen ze de broertjes op hun arm droegen.

„Zeker, iedereen die je ziet, zal dadelijk zeggen, kijk, daar komen drie kleine bakertjes, met drie kleine bakerkindertjes aan,” antwoordde de naaister.

„Mogen we de kamer en de gang er eens mee doorwandelen, juffrouw Piknaald?”

„Wel, natuurlijk,” zei de naaister.

„We hebben nog nooit zóó iets moois gekregen!”

„Wat zal Moedertje toch wel zeggen?”

„Moedertje zal zeggen, pecies drie lieve bakerbroertjes!”

Zoo babbelden de Kleutertjes met elkaar voort.

„Daar komt Hans aan, nu gaan we naar huis.”

Maar de paraplu'tjes, die ze natuurlijk hadden meegenomen, konden ze nu niet dragen.

Dat was wel jammer vonden ze.

Want zonder paraplu'tjes, dat gebeurde nooit!

„O, daar zal ik wel goed voor zorgen, je komt ze wel eens halen,” zei juffrouw Piknaald.

Toen fluisterde Kleutertje 1 de anderen iets in 't oor.

„Ja, ja, dat is goed.”

En nu zei Kleutertje 1: „Juffrouw Piknaald, omdat u ons de broertjes hebt gegeven, weten we voor ù ook een pretje!”

„Is 't heusch? Wel daar ben ik blij om, en wat zal dat zijn?”

„Nu mag ù met mijn paraplu'tje eens gaan wandelen!”

„Met 't mijne ook,” zei Kleutertje 2.

„Met mijnes ook, ben je nou niet blij?” vroeg Kleutertje 3.

Kleutertje 1 fluisterde de anderen iets in het oor.

„En *ik* heb het verzonnen,” zei Kleutertje 1.

„Wel, wel, hoe lief van jullie,” zei de goede naaister.

Maar ze zei maar niet wat ze dacht, dat zouden de Kleutertjes niet aardig vinden.

Ze dacht aan haar ouderwetsch japonnetje en manteltje.

En vooral aan haar ouderwetsch hoedje, dat het wel een beetje raar zou staan, daarboven het Sineese paraplu'tje te houden, en zoo te gaan wandelen!

„U moet het heusch doen, juffrouw Piknaald, o, 't is zoo prettig!” riepen zij nog eens, toen ze eindelijk vertrokken.

Wat waren ze in hun schik, dat die lieve

De Kleutertjes aan de groote wasch.

juffrouw Piknaald, nu ook een pleziertje had, door de paraplu'tjes!

Juist toen Hans met de Kleutertjes op weg was, kwam de melkboer met z'n Koetje aan.

„Dag Kleutertjes!” riep hij.

Ze kenden elkaar wel, want die melkboer, bracht altijd de melk in het Kleuterhuisje.

„Kijk eens wat we gekregen hebben!

Drie broertjes, we zijn jarig!”

„Ja, dat je jarig bent, dat wist ik wel, daarom moet ik van daag zóó veel melk brengen voor al de chocolademelk die gekookt wordt.

En nu heb ik mijn melkkoetje maar meegenomen, kan Moedertje zoo veel melk krijgen, als ze maar hebben wil.

Maar laat ik nou je broertjes eens zien!”

Nu bekeek de melkboer de broertjes eens goed.

„Nou dat zijn flinke jongens hoor! En ze

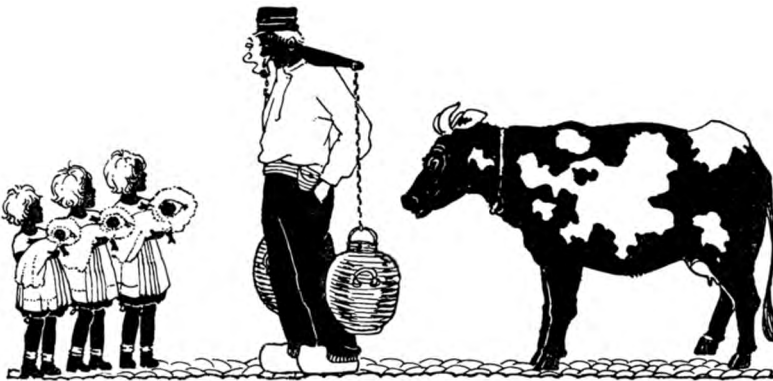

Daar kwam de melkboer met zijn koetje aan.

hebben net zulke mutsjes op, als mijn jongetje.

Maar Kleutertjes wat is het goed, dat ik met je mee ga, want als de broertjes wakker worden, en ze hebben dorst, dan kan ik ze melk geven van mijn koetje!”

Ja, die melkboer was een grappenmaker, hij deed net, of het heusche broertjes waren.

De melkboer bekeek de broertjes eens goed.

En met z'n koetje, liep hij achter de Kleutertjes aan. —

Nu moet ik eerst eens vertellen wat Hans in het Dorp te doen had.

Toen hij de broertjes van de Kleutertjes gezien had, en wist dat ze er mee naar huis zouden wandelen, liep hij zoo hard als hij kon naar de Dorpstraat.

Liet flink z'n „Ra-ta-plan” op z'n trom hooren.
Daardoor bleven veel menschen en kinderen
even stil staan.

Toen riep hij zoo hard als hij kon:

„Weet je 't al, weet je 't al, de drie Kleutertjes
zijn jarig, en ze hebben drie broertjes gekregen,

Hoe aardig kwamen ze achter elkaar aanwandelen.

daar komen ze dadelijk mee door de Dorps-
straat wandelen!”

Ja, dat de Kleutertjes jarig waren, dat wisten
ze allemaal.

Maar drie broertjes gelijk gekregen, dat wisten
ze niet!

En hoe aardig, dat ze daarmee door de Dorp-
straat kwamen wandelen!

Nu riepen alle menschen en kinderen tegen
elkaar:

„Blijf toch wachten, de drie Kleutertjes komen hier voorbij!

Heb je 't gehoord, met drie kleine broertjes?"

En allen bleven wachten, en de straat werd al voller en voller.

En de juffrouw uit den speelgoedwinkel, die in 't éérste huis van de straat woonde, ging 't gauw vertellen aan de juffrouw van den taartjeswinkel.

En de juffrouw uit den taartjeswinkel, vertelde 't aan bakker Kadet.

En bakker Kadet liep gauw naar den slager van vet en mager.

En de slager van vet en mager weer naar de juffrouw van den bloemenwinkel.

Want iedereen moest het toch zien, als de Kleutertjes met de broertjes kwamen!

„Wat is er te doen, wat is hier te doen?" vroeg een oud mannetje, die op een stokje geleund, kwam aanstropelen.

„Is ons Prinsesje soms in het Dorp gekomen?"

„Neen, dat niet; maar de jarige Kleutertjes komen hier voorbij," vertelde een meisje.

„O, die moet ik zien, die moet ik zien!" riep 't mannetje.

„Want liever kinderen bestaan er niet.
Toen ik laatst mijn stok liet vallen, kon ik
die zelf niet oprapen.

En daar kwamen de drie Kleutertjes aan,
vlug liep de voorste naar me toe, raapte m'n
stok op, en zei: „als je blijft menheer.”

Het kleutertje raapte het stokje voor den ouden man op.

„Die jarige Kleutertjes moet ik zien, hoor!”

En daar de straat steeds voller werd, zei de
juffrouw uit den speelgoedwinkel, dat 't mannetje
op haar stoep moest komen, en gaf hem een stoel.

„Dat is vriendelijk,” zei 't mannetje, „nu zal
ik ze goed zien!”

Ze kwamen daar 't éérst voorbij.

„Ra-ta-plan!” hoorde men.

„Daar komen ze, daar komen ze, ik hoor de trom!”

Ja, daar kwamen ze.

Hans vooruit, trommelde en zong:

„Ra-ta-plan, Ra-ta-plan-plan, plan

Daar komen de jarige Kleutertjes an!”

De boer zong zoo hard mee, dat je het de heele straat door kon hooren!

En 't oude mannetje stond van zijn stoel op, toen de Kleutertjes aankwamen, en zwaaide met z'n pet, en riep:

„Hoera! voor de jarige Kleutertjes!”

En daar ging het de heele straat door:

„Hoera! voor de jarige Kleutertjes!”

Je begrijpt wel dat de menschen 't zagen, dat het maar poppenbroertjes waren.

Maar ze riepen allemaal: „o, hoe lief, hoe lief!” toen de drie Kleutertjes met die keurige bakerkindertjes voorbij kwamen.

„En ze hebben kransjes op het hoofd!” riepen de kinderen.

„Ra-ta-plan Ra-ta-plan-plan-plan,

Daar komen de jarige Kleutertjes an!”

Zong Hans weer.

„Wacht even, wacht even, ik heb wat voor de jarige Kleutertjes!” riep de juffrouw uit den speelgoedwinkel.

Ze kwam met een groote doos naar de Kleutertjes.

„Dank u, dank u, juffrouw,” zeiden ze.

Maar de boer riep: „De Kleutertjes hebben de handen vol, die wat geven wil moet het zelf dragen en met ons meeloopen.

En wachten kunnen we heelemaal niet, want als de broertjes wakker worden, dan moet ik ze melk geven van mijn koetje!”

Wat moesten de menschen lachen om dien vroolijken boer.

„Hier ben ik al, hier ben ik al!” riep de juffrouw uit den speelgoedwinkel.

„Maar 'k moest nog wat halen voor de broertjes, 'k loop graag mee, hoor!”

En de juffrouw liep met een groote en een kleine doos, achter den boer.

„Vooruit, trommelslager!” riep de boer.

„Ra-ta-plan, Ra-ta-plan-plan-plan

Daar komen de jarige Kleutertjes an.”

„Hei hei, wacht even!” riep de juffrouw uit den taartjeswinkel.

Zij kwam met een trommeltje in de hand naar de Kleutertjes.

„Kijk eens lieve Kleutertjes, in het trommeltje heb ik lekkere beschuitjes met muisjes gedaan, dat hoort er bij als er broertjes zijn gekomen.”

„Dank u, dank u juffrouw,” zeiden de Kleutertjes. „Heel aardig van u juffrouw, maar de Kleutertjes hebben de handen vol, als u wat geven wilt, moet u 't zelf dragen en met ons meeloopen,” riep de boer weer.

„O, graag!” zei de juffrouw en liep achter de juffrouw van de speelgoedwinkel.

„Vooruit trommelslager!”

„Ra-ta-plan. Ra-ta-plan-plan-plan. Daar komen de jarige Kleutertjes an!”

„Hola, Hola!” riep bakker Kadet, toen zij langs zijn huis kwamen. „Ik heb wat voor de jarige Kleutertjes, heerlijke krentenkadettes versch uit den oven!”

En bakker Kadet kwam met een mandje waarin de krentenkadettes lagen naar de Kleutertjes.

„Dank u dank u! bakker Kadet,” zeiden de Kleutertjes. „Je moet ze zelf dragen bakkertje, en meeloopen,” zei de boer.

„Klaas, Klaas! kom eens gauw,” riep bakker Kadet tot z'n zoontje.

„Hier, pak aan het mandje, en loop netjes mee.”

„Graag,” zei Klaas, en liep achter de juffrouw van den taartjeswinkel.

„Vooruit trommelslager!”

Allen volgden met hun presentjes achter de Kleuters aan.

„Ra-ta-plan. Ra-ta-plan-plan-plan. Daar komen de jarige Kleutertjes an!”

En 't gezang werd hoe langer hoe vroolijker, want allen die achter den boer liepen, zongen mee. Nu kwamen ze bij de slager van vet en mager.

Hij stond met Liesje al voor zijn huis te kijken.

„Ra-ta-plan.”

„Wacht even, wacht even, trommelslager, ik heb wat voor de Kleutertjes, dat moet ik ze eerst geven nu ze jarig zijn!”

Wat moesten de Kleutertjes lachen, toen de slager met een schaalte aankwam, waar drie worstjes in lagen, die hij aan de beide kanten met bloemen versierd had.

„Dank je, dank je wel slager van vet en mager,” zeiden ze.

De boer riep: „Slager, de Kleutertjes hebben de handen vol, ze kunnen dat schaalte niet dragen, die wat geven wil moet dat zelf doen en meeloopen.”

„Liesje, gauw kind, neem 't schaalte en loop mee.”

„Graag, graag!” zei Liesje, en liep achter Klaas aan.

„Vooruit trommelslager!”

„Ra-ta-plan. Ra-ta-plan-plan-plan, daar komen de jarige Kleutertjes an!”

„Wacht als je blijft even!” riep het kleine meisje uit den bloemenwinkel. „Ik moet de Kleutertjes wat geven, nu ze jarig zijn!” En 't meisje kwam met drie beeldige bouquetjes bij de Kleutertjes.

„O, hoe lief, wat mooie bloemen!
Dank je, dank je,” riepen de Kleutertjes.
„Maar de Kleutertjes hebben de handen vol, als
je de blommetjes geven wil, dan moet je ze

„Hallo!” riep de diender, „wacht eens even!”

zelf dragen, en met ons meeloopen,” zei de boer.

„O, graag!” riep 't meisje, en liep met haar
bloemen, achter Liesje mee.

„Vooruit trommelslager!”

„Ra-ta-plan. Ra-ta-plan-plan-plan! Daar komen
de jarige Kleutertjes an!”

Nu waren ze de Dorpstraat uit, en dachten dat ze nu wel rustig konden doorloopen.

Maar opeens hoorden ze heel hard roepen: „Halo! Halo! Halo! Wat is dat allemaal, wacht eens, wacht eens!”

't Was de dikke diender van het Dorp, die zoo hard kwam aanloopen, als hij kon, en riep: „Wat is dat, een optocht!

Een optocht met muziek en een levende koe!

En daar heb ik niets van geweten!

Ik als Diender moet daar toch bij zijn!

Wacht dan toch even, wat beteekent dat?”

De dikke diender had hen eindelijk ingehaald.

Want Hans had door zijn trommelen het niet dadelijk gehoord.

Nu riep de boer: „Ja diender, we hebben geen tijd om stil te staan en alles te vertellen.

De 3 Kleutertjes hebben 3 kleine broertjes gekregen, en als ze wakker worden dan moet ik ze melk geven van mijn koetje.”

„Wat zeg je! Drie broertjes, die moet ik zien hoor!” riep de diender.

„Loop dan maar mee naar het Kleuterhuisje,” antwoordde de boer.

„Vooruit trommelslager!”

De diender die door zijn dikte niet heel hard kon loopen, vond het wel goed achteraan te blijven.

„Zie zoo, nu kan ik op de heele optocht letten,” zei hij en liep deftig op de maat van den trom, achter de anderen.

„Ra-ta-plan. Ra-ta-plan-plan-plan.

Daar komen de jarige Kleutertjes an.”

Zij waren nu heel dicht bij het Kleuterhuisje.

„Muziek, muziek en ze zingen er bij!” riepen Jansje en Kaatje, en liepen zoo hard naar den weg, dat de banden van hun mutsen in de lucht vlogen.

Moedertje vond wel, dat de Kleutertjes wat lang wegbleven.

Zij wilde juist Jansje zeggen, dat zij ze moest gaan halen.

Maar daar kwam Jansje hard 't huis in loopen en riep: „De Kleutertjes komen aan, met o, zoo'n boel menschen!”

Jansje en Kaatje liepen zoo hard ze konden.

Vader en Moeder liepen nu ook naar buiten.

„Ra-ta-plan, Ra-ta-plan-plan-plan,

Daar komen de jarige Kleutertjes an!”

En Hans stapte het eerst het hekje door.

Toen volgden :

De Kleutertjes met de broertjes.

De juffrouw uit den Speelgoedwinkel.

De juffrouw uit den taartjeswinkel.

Klaas Kadet.

Liesje van den slager van vet en mager.

Het meisje met de bloemen.

En eindelijk de dikke diender!

Die zei heel deftig: „Dag Mijnheer en Mevrouw, ik heb deze optocht netjes te huis gebracht, nu zou ik graag de broertjes eens zien, want ik ben dol op kleine kindertjes.”

Hij liep nu naar de broertjes.

Maar wat moesten ze lachen om het verbaasde gezicht van den dikken diender!

En de dikke diender lachte zelf het hardste, want hij had gedacht, dat het heusche broertjes waren.

„Dat is me een grap!” lachte hij, „ha, ha, ha, 't zijn poppenbroertjes; maar ik vind ze toch heel lief, hoor!”

Hij moest weer gauw naar het Dorp terug.

„Ik ga m'n koetje melken, als je voor je kindertjes melk nodig hebt, kom ze dan maar bij me halen, ik ga met m'n beestje naar de

De dikke diender lachte het hardst.

schuur,” zei de boer tot de Kleutertjes.

„De broertjes slapen nog!” riepen ze.

Nu moest alles eens bekeken worden, wat ze gekregen hadden.

De juffrouw uit den speelgoedwinkel had een mooie blokkendoos gegeven.

Maar wat moesten de Kleutertjes lachen, toen er uit het kleine doosje, drie poppenzuigfleschjes voor den dag kwamen!

En de worstjes met de bloemen!

De beschuitjes met muisjes!

En de drie mooie bouquetjes, die dadelijk in vaasjes met water werden gezet!

Er was toch zóó veel te zien.

Allen werden nog eens hartelijk bedankt.

Maar vooral Hans, die door zijn Ra-ta-plan zooveel vroolijkheid had gebracht, en overal verteld had, dat de Kleutertjes drie broertjes hadden gekregen.

„Denk er aan, om twee uur wacht ik al de kinderen hier, dan komen jullie terug hoor!” riep Moeder tot Hans en Liesje.

„'k Zal stellig niet vergeten!” riepen ze.

„Vooruit trommelslager!” riep nu Klaas Kadet.

Hij was al te groot voor de kindervisite.

Dadelijk liep Hans vóór het troepje.

„Ra-ta-plan-plan-plan” zoo liepen ze weer vroolijk naar het Dorp terug.

Nu moesten Moedertje, en Jansje en Kaatje, de broertjes eens goed bekijken. Zij waren er niet over uitgepraat, zóó aardig als juffrouw Piknaald dat alles gemaakt had!

Lieve kinderen, kunt ge mij ook de weg eens wijzen.

„Wat hoor ik daar, heb ik drie zoontjes gekregen, laat ze mij eens gauw zien!” riep Vader. Die Vadertje, wat hadden de Kleutertjes een

Moeder zag een huilend jongetje bij het hekje staan.

pret, toen Vadertje net deed of het heusche broertjes waren.

Maar waar was Moeder toch?

Moedertje zag een klein jongetje bij 't hek staan.

„k Geloof dat hij huilt,” dacht Moedertje, en liep naar hem toe.

Zij deed het hekje open en vroeg:

„Wou je hier komen, en waarom huil je zoventje?”

„Ik — ik — wilde de Kleutertjes wat geven, omdat ze ja-aa-a-rig zijn, en nou zeg Klaas Ka-Ka-det dat 't niks geen mooi pre-sent is.”

Hij kon haast niet praten, zoo moest hij huilen.

Moedertje zag dat het jongetje stijf iets in z'n hand hield.

„Ik vind 't heel aardig dat je de Kleutertjes wat komt brengen, huil jij maar niet om wat Klaas Kadet zegt. Ga met mij mee naar binnen,” zei Moedertje vriendelijk.

„Laat ik eerst je gezichtje eens wasschen.”

„Zie zoo,” zei Moedertje, toen dat gedaan was. „Nu ben je een heel ander ventje, nu moet je niet meer huilen, en je gezicht niet meer met je mouw afvegen.

En vertel me nu eens, wat wou je graag aan de Kleutertjes geven?”

Nu deed 't jongetje z'n hand open, en drie glazen knikkers liet hij zien.

„Ze kommen van kleine Piet,” zei hij.

„Kleine Piet, wie is dat?” vroeg Moeder.

„Kleine Piet is me broertje.

Hij mot altijd op z'n ruggie leggen.

Kleine Piet, die u altijd eieren, en een heele-boel meer laat brengen. Nu weet u 't zeker wel?”

Moedertje wist het zoo gauw niet.

Want als zij al de namen moest onthouden van de kindertjes, waar zij eieren en een heeleboel meer liet brengen, dan mocht Moedertje dat wel opschrijven.

Daar zou zij een heel groot boek, en een grooten inktpot voor noodig hebben!

Je weet wel, zoo'n groote inktpot, waar Sint-Nicolaas de stoute jongens instopte, die het zwarte Moriaantje uitlachten, en waarna de jongens voor hun straf, nog veel zwarter werden dan 't Moriaantje! —

Moedertje keek nu naar de glazen knikkers, en toen naar het jongetje.

„Hoe lief van kleine Piet, om z'n knikkers aan de Kleutertjes te geven, want hij vond ze zelf zeker ook prachtig?” vroeg Moedertje.

„Nou en òf!” zei 't jongetje.

„En jullie speelden er samen zeker mee?”

„Nou en òf,” zei 't jongetje weer.

„Maar kleine Piet had niks anders om te geven, en we vonde ze zoo mooi — en nou zegt Klaas:...”

En 't jongetje begon weer te huilen.

„Och die Klaas, laat die maar praten, daar moet je niet naar luisteren.

't Is een domme jongen hoor, om die knikkers niet mooi te vinden, ik vind ze prachtig!" troostte Moedertje hem.

„Heusch?" vroeg 't jongetje blij.

„Heusch, en zeg maar aan kleine Piet, dat ik 't het mooiste present vind, dat de Kleutertjes van daag krijgen."

Nu had je 't gezicht van 't jongetje eens moeten zien, hoe vroolijk dat stond toen hij zei: „Nou, wat zal die kleine Piet daar blij om zijn!"

„Ik zal de Kleutertjes eens roepen, dan mag je ze zelf je presentje geven," zei Moedertje.

„Kleutertjes kom eens hier, er is een jongetje dat je een presentje komt brengen."

Daar kwamen ze alle drie vlug aanlopen.

„O, 't is Jan, dag Jan," zeiden de Kleutertjes.

Ze kenden Jan wel. Want als ze met Jansje, eieren en een heele boel meer brachten, voor kleine Piet, dan zagen ze Jan dikwijls met z'n broertje spelen.

„Dag Kleutertjes," zei Jan wat verlegen.

„Geef je presentje maar Jan," zei Moedertje.

„Van kleine Piet, voor je verjaardag," zei Jan, en gaf aan elk van de Kleutertjes een knikker.

„O hoe mooi, kijk is wat prachtige kleuren

er in zijn, dank je wel hoor, Jan," zeiden de Kleutertjes.

„Pecies de kleuren als in bellenblazen," vond Kleutertje 3.

„Kom je om twee uur weer terug Jan, je woont hier dicht bij, dan mag je met de andere kinderen van het Dorp hier komen spelen," vroeg Moedertje.

Jan dacht even, en zei toen:

„Kan niet — Moeder mot uit werken tot vijf uur, dan pas ik op kleine Piet."

De Kleutertjes stonden met elkaar te fluisteren. Dat deden ze altijd, als ze een plannetje hadden.

En Kleutertje 1 had een plannetje.

Zij wilde Jan wat meegeven voor kleine Piet.

Ja, ja, dat vonden de anderen heel prettig, maar wat?

„Orgeltje?" vroeg Kleutertje 1.

Jan gaf elk een prachtige knikker.

De anderen knikten „ja”.

Toen ging Kleutertje I naar de speelgoedkast, kwam met een klein doosje.

„Kijk eens Jan, dat is voor kleine Piet.”

Een klein speeldoosje, dat ze het orgeltje noemden kwam voor den dag.

„Goed luisteren Jan, dan zal je wat hooren.”

„O, muziek, muziek, wat zal kleine Piet daar blij mee zijn!” juichte Jan.

„Je moet zóó draaien, aan dat knopje, als je muziek wilt hebben,” vertelde Kleutertje I, „probeer 't maar eens.”

En Jan was toch zoo gelukkig, toen hij ook „muziek” kon maken.

Hij zou 't kleine Piet wel leeren.

„Zoo'n groote jongen als jij, heeft zeker wel een zak in z'n broek?” vroeg Moedertje.

„Ja, twee,” zei Jan, en hield z'n zakken zoo wijd mogelijk open.

Toen deed Moedertje in elke zak een sinaasappel.

„En nu geef ik je een zoentje op je frisch gezichtje, want ik vind je een lief broertje,” zei Moedertje.

„Zal je kleine Piet bedanken voor z'n mooie knikkers?” vroegen de Kleutertjes.

„Dat komen ze zèlfe eens gauw doen,” zei Moeder. Met het doosje waar 't orgeltje in zat, in z'n hand, en de sinaasappelen in z'n zak, stapte Jan gelukkig naar huis.

Wat was die kleine Piet blij, met het orgeltje. Jan wees hem hoe orgeltje kon spelen.

„Nou zal ik me nooit meer vervelen, Jan, want dan maak ik maar muziek,” zei kleine Piet, want 't was wel eens heel stil voor hem, altijd zoo te moeten liggen, als Moeder niet in de kamer was, en Jan naar school.

Toch was kleine Piet een geduldig baasje, dat haast nooit klaagde.

Maar er kwamen nog meer verrassingen!

De Moeder van Jan en van Piet was pas van haar werk te huis gekomen, toen er aan de deur geklopt werd.

Moeder deed open.

Het was Jansje. Zij droeg iets op een bord, dat met een witten doek bedekt was.

Ze had geen tijd om te wachten, zei ze, Moeder moest het zoo maar aannemen.

Moeder was benieuwd wat dat wel zou zijn.

Twee kleine gezichtjes zagen ook verlangend uit, wat Jansje toch had gebracht!

Moeder tilde even den doek op, en lachte vergenoegd.

„Wat is het, Moeder?” vroegen de jongens.

„Wacht maar, je zult eens wat zien!”

Toen zette Moeder een tafeltje vlak voor het bedje, waar kleine Piet lag.

Ze legde een helder ser-
vetje op het tafeltje, en
kwam met het geheimpje
onder den doek, plaatste
het midden op het tafeltje.

„Luister eens jongens, er
is een briefje bij.”

Toen las Moeder hardop:

„Voor kleine Piet en
broertje Jan, van de jarige
Kleutertjes.”

„'t Is voor jullie jongens,
dus je moet er zelf den doek maar afnemen.”

Heel voorzichtig stak kleine Piet z'n handje
naar den doek uit.

Wat zou er toch onder zitten?

Jan nam ook een punt van den doek, en
daar kwam voor den dag —

Een tulband! Een groote tulband!

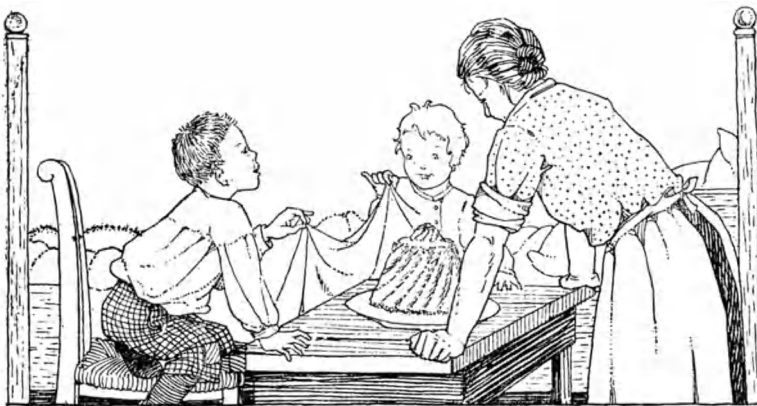
Jansje bracht iets op
een bord.

„Ik heb er wel eens een in den winkel van bakker Kadet gezien, als ik voor de glazen keek; maar die was zoo groot niet hoor!” zei Jan.

„Wat ruikt het lekker,” zei kleine Piet.

„O, kijk eens, bovenop zit een klein tulbandje,” riep Jan.

Geen wonder dat de kinderen blij waren,

Een groote tulband kwam van onder den doek te voorschijn.

zoo iets was nog nooit in het huisje geweest.

„Wil Moeder dat kleine tulbandje voor jullie doorsnijden, dan kan je eens proeven, hoe heerlijk 't zal zijn?” vroeg zij.

„Laten we wachten tot Vader komt, dan kan hij 't heelemaal zien,” vond Jan.

„Ik hoor Vader al,” zei Moeder.

„Hij zal er van schrikken,” dacht kleine Piet. Ja, dat deed Vader heusch.

„Wat zie ik, een tulband!” riep Vader verbaasd, toen hij binnenkwam.

„Maar kinderen hoe komt die hier?

Heeft soms een Kaboutertje het gebracht? want wie zou zoo iets sturen!”

„De drie Kleutertjes, de drie Kleutertjes, omdat ze jarig zijn!” juichten de jongens.

„Wel, dat is toch al heel lief van de drie Kleutertjes,” vond Vader.

„En ik heb twee sinaasappelen ook nog gekregen,” zei Jan.

„En ik kan muziek maken!” vertelde kleine Piet.

Vlug draaide hij aan 't orgeltje, liet een aardig wijsje hooren.

„Maar, jongens,” zei Vader. „Hoe komt dat allemaal op eens hier?”

Nu ging Jan aan 't vertellen. Hoe Klaas gezegd had, dat de glazen knickers, niks geen mooi present waren.

„Maar Vader, de Mevrouw van de Kleutertjes zei: „Klaas weet er niets van, en ik vind 't het mooiste present,” en de Kleutertjes vonden ze prachtig!”

„Wat ben ik daar toch blij om!” zei kleine Piet.
Maar Moeder en Vader begrepen wel, waarom Moedertje de glazen knickers het mooiste present vond.

Het was, omdat zij wist, dat kleine Piet het mooiste wat hij had, aan de jarige Kleutertjes had weggeven.

En dàt wist Klaas Kadet niet.

Wat werd er gesmuld van dien heerlijken tulband, in dat kleine kamertje.

Toen kleine Piet 's avonds ging slapen, en Moeder hem goeden nacht zei, fluisterde kleine Piet half slapend: „En de Kleutertjes vonden de knickers prachtig.”

En in het Kleuterhuisje kwamen er maar steeds verrassingen.

Pas was Jan weg, toen er een rijtuig bij 't hekje stil hield.

„'t Is Grootvader en Grootmoeder!” riepen de Kleutertjes.

Ze vlogen naar hun toe.

„We hebben drie broertjes gekregen, en een fornuisje, en o nog zoo veel meer!” vertelden ze.

„Dan zal er geen plaats zijn, voor nog meer

presentjes, dat is jammer, want ik geloof dat Grootmoeder ook nog iets heeft," zei Grootvader lachende.

„Ja, ja, er is nog veel meer plaats," riepen ze.

Ze liepen Grootvader en Grootmoeder tegemoet.

Ze hadden 't wel gezien, dat er in het rijtuig een groot pak stond.

„Wil je dat pak even binnen brengen?" vroeg Grootvader aan den Koetsier.

Je kunt denken, dat de Kleutertjes alweer benieuwd waren, wat dat zou zijn.

Toen ze de kamer allen inkwamen, zag

Grootmoeder dadelijk de drie bakerbroertjes.

„Wat lieve kindertjes,” zei Grootmoeder, „en waar moeten ze van nacht slapen?”

„Ja, dat is jammer, een bedje hebben we niet voor ze.

En op die mooie draagkussentjes mogen ze 's nachts niet slapen hoor!”

De Kleutertjes stonden daar even over te denken.

„'k Zou dat pak maar eens openmaken,” zei Grootmoeder.

In een oogenblik waren alle papieren die er om zaten los, en daar kwam het voor den dag wat er in zat.

„Een ledikantje! O, wat een mooi groot ledikantje, daar kunnen de drie broertjes allemaal in!”

„En een spreitje met rose zijde er onder.”

„O, Grootmoeder, hoe beeldig!”

De Kleutertjes waren toch zoo blij.

„'k Zou 't spreitje maar eens oplichten,” zei Grootmoeder.

En wat ze toen zagen? Neen maar, dat was al heel grappig!

Drie witte hansopjes, en drie paar wollen sokjes voor de broertjes!

En dat Grootmoeder die sokjes zelf had gebreid, even als 't mooie spreitje, dat maakte, dat de Kleutertjes Grootmoeder nog eens moesten pakken.

De lakentjes, de wollen dekentjes, de drie kleine kussentjes, alles, alles was even aardig.

Nu vonden ze nog drie hansopjes.

„Nu kunnen we de broertjes 's avonds uitkleeden, ze mogen toch niet met die mooie lange jurken naar bed!”

„Pecies als wij,” zei Kleutertje 3.

Ze hadden zoo veel te zien! De klok sloeg twee uur.

Daar kwamen de Dorpskinderen aan, en in een oogenblik was de tuin vol vroolijke gezichtjes.

Wat zagen ze er allen keurig uit, in hun Zondagsche kleertjes.

Nu zouden ze een spelletje doen. Ze stonden allen in een grooten kring, en zongen: „In Holland staat een huis.”

Dat was een spelletje dat elk kind toch kende.

Nu moest „de heer” van ’t huis worden gekozen.

„Hans, Hans, moet dat zijn!” riepen ze en zoo stond Hans als „de heer van ’t huis” in ’t midden.

De heer moest nu een vrouw zoeken.

„Ik neem er *drie!*” riep Hans, en nam de drie Kleutertjes.

„Dat mag niet, je mag er maar één!” riepen de kinderen lachend.

„Ja, vandaag wel,” zei Hans, en de Kleutertjes stonden nu bij hem.

Die moesten nu een kind kiezen.

En wat werd er hartelijk gelachen toen Kleutertje 3 riep: „Moedertje moet het kind zijn.”

Want toen Moedertje kwam, maakte ze zich zoo

klein mogelijk, en riep met een kinderstemmetje: „Ja Moedertjes, daar komt het kind al!”

Nu moest het kind een meid kiezen, en Liesje van den bakker werd gekozen.

En zoo ging het spelletje door.

Toen het uit was, werden de kinderen verzocht allen in het Tuinhuis te komen.

Daar was al weer een verrassing!

Een groote tafel stond in 't midden, vol tulbanden! In de banken langs de tafel, zaten dadelijk de kinderen.

Maar drie stoelen waren keurig versierd met groen en bloemen, daar moesten de Kleutertjes in zitten, dat was een aardigheid van den tuinman.

Kaatje en Jansje kwamen met groote ketels vol chocolade.

Moedertje sneed vlug de tulbanden, en Hans en Liesje, die de oudsten waren, gaven de bordjes rond, waarop een heerlijk stuk tulband lag.

Dat was een smulpartijtje!

Toen ze lekker tulband gegeten en chocolademelk hadden gedronken, liepen ze den tuin weer in.

De deur van het Tuinhuis werd dicht gedaan.

Een poosje later klapte Moedertje in de handen, allen kwamen aangelopen.

„Nu moet je nog eens in het Tuinhuis komen!” riep Moeder.

„Wij hebben al genoeg gehad Moedertje!” riepen de Kleutertjes.

Moedertje klapte in de handen.

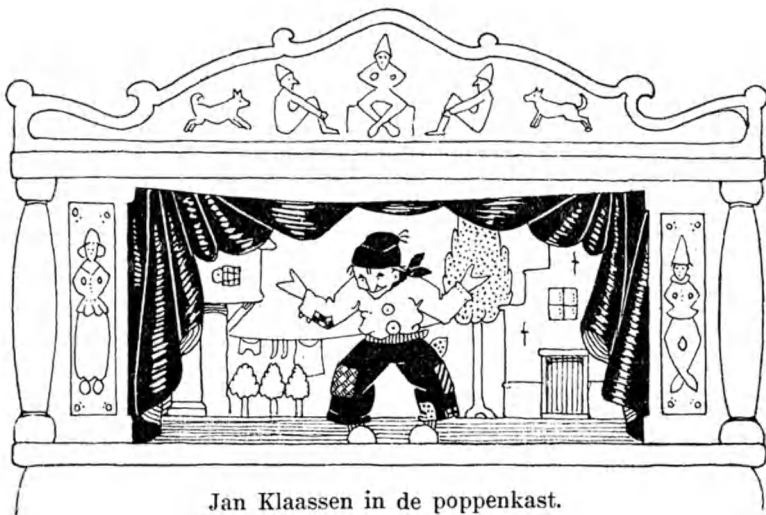
„Ja, maar er is wat anders, loopt allemaal maar met me mee kinderen!”

Dat deden ze, ze liepen als de kippen Moeder achterna.

En nu zagen ze dat er wat anders was!

„De poppenkast, de poppenkast!” juichten ze.

Door de achterdeur van den tuin, was de poppenkast gebracht, niemand had er iets van gezien.

Jan Klaassen in de poppenkast.

Dat was eerst een verrassing!

De drie versierde stoelen, stonden vooraan. Daarnaast zaten Grootvader en Grootmoeder reeds.

De banken waren op rijen gezet, al de kinderen konden dus goed zien.

Toen ze allen zaten, kwam Jan Klaassen in de poppenkast voor den dag.

„Wel, wel, wat een boel kindertjes zie ik daar, is er soms hier iemand jarig?” vroeg Jan Klaassen.

„Ja, ja, ja, de drie Kleutertjes!” riepen de kinderen.

„O, dan moet ik ze eerst eens gelukwenschen, 't zijn zeker die drie krullebolletjes, met de kransjes, daar in de versierde stoelen?”

„Ja, ja, ja,” riepen de kinderen weer.

„Dat moet mijn vrouwtje ook zien, Trijntje! kom es boven bij je man, m'n vrouwtje!” riep Jan Klaassen.

„Hier ben ik al, wat is er?” vroeg Trijntje, die in een gebloemd jak, en zeker door haar haast, met de muts scheef op haar hoofd, bij Jan Klaassen stond.

„Je moet niet naar mij, je moet naar die lieve kinderen kijken.

Hij moet eens een heel mooie wensch uitspreken voor de drie Kleutertjes, die daar in die mooie stoelen zitten, want ze zijn jarig.”

„O, maar Jan Klaassen, dat durf ik niet, ik ben zoo verlegen,” zei Trijntje.

„Als je dan geen mooie wensch kan zeggen, dan moet je er maar een zingen, en willen de kindertjes dan allemaal meezingen?” vroeg Jan Klaassen.

„Ja! ja! ja!” riepen ze weer.

„Nou dat zal ik dan maar doen; maar staat mijn muts wel recht?” vroeg Trijntje.

„Een beetje scheef, wacht ik zal je helpen.”
Wat moesten de kinderen lachen, toen Jan
Klaassen, de muts van Trijntje nog veel scheever
trok.

„Hoor je wel hoe de kinderen lachen, zoo

Jan Klaassen trekt aan Trijntjes muts.

blij zijn ze, dat je gaat zingen,” zei die on-
deugende Jan Klaassen.

„Nou, dan zal ik maar beginnen,” zei Trijntje,
en zij zong:

„De Kleutertjes zijn jarig
Wie zingt er met me mee?
De Kleutertjes zijn jarig,
Hoezee, hoezee, hoezee!
Het is van daag een dagje,
Een dagje van plezier

Daarom zijn Jan en Trijntje,
Van daag zoo graag ook hier.
Ik hoop de lieve Kleutertjes
Nog dikwijls jarig zijn,
Nu zullen we mooi spelen,
Jan Klaassen en zijn Trijn!"

„En nu allemaal flink meezingen!” riep Jan
Klaassen.

Hij zong zelf het hardste, en alle kinderen
met hem mee:

„De Kleutertjes zijn jarig,
We zingen allen mee.
De Kleutertjes zijn jarig,
Hoezee, hoezee, hoezee!!”

Nu speelden Jan Klaassen en z'n Trijntje,
en de lange Tante, en de heele familie uit de
poppenkast, zoo mooi als ze 't ooit hadden
gedaan.

En daarmee eindigde het feest in het Kleu-
terhuisje.

De kinderen gingen naar huis, en de eerste

dagen, werd er in het Dorp door de kinderen over niets anders gesproken dan over al de pret, bij de drie jarige Kleutertjes.

Maar ook voor de Kleutertjes kwam een einde aan den heerlijken dag.

De broertjes werden de mooie jurkjes uitgetrokken, de mutsjes mochten ze wel ophouden.

O, wat zagen ze er grappig uit in hun witte hansopjes!

De sokjes werden aangetrokken, want zeiden de Kleutertjes: „Ze zijn nog zoo klein, ze kunnen wel eens koude voetjes krijgen.”

Wat lagen ze aardig naast elkaar in 't nieuwe ledikantje.

„Oogjes toe doen hoor!” zei Kleutertje 3.

Wat gehoorzame broertjes toch! ze deden het dadelijk toen ze werden neergelegd.

Even later stonden de Kleutertjes ook in hun nachtponnetjes.

Allen moesten ze eerst nog eens goeden nacht zeggen, Vadertje en Moedertje bedanken voor dat o zoo prettige dagje!

Moedertje stopte ze nog eens lekkertjes toe, kreeg nog een extra zoentje, toen bleven ze

alleen, en sliepen al gauw even rustig als de broertjes.

„De Kleutertjes zullen wel moe zijn, je moet ze morgenochtend, maar wat later roepen,” had Moedertje aan Jansje gezegd.

Maar dat behoefde Jansje niet te doen, Jansje hoorde ze al praten.

Ze vertelden elkaar dat ze zoo vreeselijk naar hun paraplu'tjes verlangden.

Ze zouden Moedertje vragen, of zij ze heel gauw bij juffrouw Piknaald mochten halen.

Dat vond Moedertje goed, en ze gaf ook nog een boodschap voor de naaister mee.

„Is u nog prettig met de paraplu'tjes gaan wandelen, juffrouw Piknaald?” was 't eerste dat ze vroegen.

„Nee, ik was een beetje moe,” zei de naaister.

„Hè hoe jammer!” vonden ze.

Nu moesten ze alles vertellen, van het mooie ledikantje, van de hansopjes, de sokjes, het spreitje van Grootmoeder, en van het fornuisje.

En van de glazen knickers van Kleine Piet.

Dat vond de naaister ook zoo aardig.

„Maar nu gaan we gauw weg, want we hebben 't zoo druk,” zei Kleutertje I.

„Zes kinderen moeten we aankleeden!” zei Kleutertje 2.

„O, ik heb nog een boodschap van Moedertje, ik zou 't haast vergeten,” bedacht Kleutertje 1.

„Moedertje vraagt of u morgen alles eens komt bekijken wat we gekregen hebben.”

„Maar niet om te naaien,” zei Kleutertje 2.

„Pecies, niet om te naaien, Moedertje pedoelt den heelen dag met ons spelen,” vertelde Kleutertje 3.

„Graag, heel graag kom ik,” zei de naaister. Zij gaf nu aan elk Kleutertje hun paraplu'tje.

„Dag juffrouw Piknaald!”

„Dag lieve Kleutertjes!”

„Knip, knip, knip,” de drie paraplu'tjes werden opgestoken, want 't was heerlijk weer.

Kleutertje 1 stond al klaar. Kleutertje 2 volgde, toen Kleutertje 3.

„Rechts, links!” zei Kleutertje 1.

En daar stapten ze weer achter elkaar naar huis.

Juffrouw Piknaald bleef ze vóór haar huisje nakijken, zoo lang als zij ze zien kon.

Nu waren ze den hoek om, en zag zij ze niet meer.

En de naaister dacht, toen ze weer in haar kamertje zat: „Wat zijn zijn ze toch aardig

De drie kleine Kleutertjes

met

Hun drie paraplu'tjes.”

Wat zijn ze aardig, dacht juffrouw Piknaald.

DE ZONNE-BIBLIOTHEEK
VOOR ONZE KINDEREN

MOEDER VERTELT

NIEUWE VERHALEN VOOR KLEINE KLEUTERS

DOOR

MEVROUW E. KUIPERS-
VAN DER KOOGH

Met 100 zwartjes en witjes
van JAN WIEGMAN

Gecartonneerd . . . f 2.15
Gebonden f 2.45

„Bijzonder fleurig en frisch ziet dit
boek er van binnen en buiten uit.

Zoals moeders stem in het stille schemeruurtje de oude ver-
telseltjes doet herleven, zoo gezellig en rustig heeft de schrijfster
ze hier neergezet. Dit zonnige boekje bevat bovendien een hon-
derdtal alleraardigste plaatjes.” *Het Nieuwe Schoolblad.*

„Bijzonder vroolijk en frisch ziet het boekje er uit. En de inhoud
is evenzoo; nieuwe verhalen, prettig geschreven. Een aantrek-
kelijk boek.” *De Nieuwe Rotterdamsche Courant.*

„’t Zijn allemaal grappige verhaaltjes, welke zich uitermate leenen
om aan de kleinen te worden voorgelezen. Mooie plaatjes van
JAN WIEGMAN sieren het boek.” *Zutphensche Courant.*

DE ZONNE-BIBLIOTHEEK
VOOR ONZE KINDEREN

Moeder vertelt van de
Prinsesseschoentjes

NIEUWE PITTIGE
VERHALEN

DOOR

MEVROUW E. KUIPERS-
VAN DER KOOGH

Met een groot aantal grappige
plaatjes ZWARTJES en WITJES

DOOR JAN WIEGMAN

Gecartonneerd . . . f 2.15

Gebonden. . . . f 2.45

„Mevrouw KUIPERS-VAN DER KOOGH vertelt aardig en boeiend en bij haar is de herinnering aan de sprookjes van haar jeugd niet verzwakt. Ze inspireeren haar tot nieuwe alleraardigste sprookjes. JAN WIEGMAN illustreerde het boekje met geestige plaatjes.”

De Telegraaf.

„Een gezellig boek met alleraardigste verhalen in echt kinderlijken toon verteld. Een aantrekkelijk bandje.”

Arnh. Courant.

„Een echt kinderboek, vlot verteld en geestig geïllustreerd in zwart en wit door JAN WIEGMAN.”

Avondpost.

DE ZONNE-BIBLIOTHEEK
VOOR ONZE KINDEREN

Grootmoeder
komt sprookjes vertellen

DOOR MEVROUW
E. WENSMA-KLAASSEN

Met teekeningen van
JAN WIEGMAN

Fraai gecartonneerd . f 2.15
Gebonden f 2.45

De aantrekkelijk geïllustreerde omslag doet dit boek er al direct aantrekkelijk uitzien. De titel is aanlokkelijk en wie op dit aanlokkelijke afgaat, het boek koopt en het zijn kinderen geeft, zal zich niet bedrogen vinden.

„Dit aloude verhaal, in een keurig kleed gestoken, zal op deze wijze aangeboden, stellig zeer vele 7- tot 11-jarige lezers vinden en zal jongere kinderen boeien, wanneer de inhoud verteld wordt.”

Het Schoolblad.

„Een heerlijk, frisch kinderboek. De opwekkende verhaaltjes van Mevrouw KLAASSEN, welbekend bij de Nederlandsche jeugd.”

Nieuws van den Dag.

